

KORIDORUN SONU

9-F Tekinsiz Öyküler

9-F ÖYKÜ KİTABI

İÇİNDEKİLER

Beren BEYCUR AŞK TESADÜFLERİ SEVER

Beren GÖKHAN NEFESSİZ UMUTLAR

Beril LİNA UZUNER DÖNGÜ

Berra ZORBA MEKTUP

Dilara ENGİN KAYIP MEKTUP

Dilara ENGİN KOŞ

Dilara GÜLDEN HAYAT SANDARTLARI

Dilara GÜLDEN İYİ BİLİRDİK

Ecrin ÇAĞLAYAN SON

Ecrin ÇAĞLAYAN TRANSİLVANYA YOLCUSU

Egemen ERTAŞ EVDE BEŞ GÜN

Ekin ATEŞ GERÇEK AMA DEĞİL

Elif Ecrin YILDIZ HİÇ KİMSE

Elif Elvin SONER İRİS

Elif Elvin SONER SUSMAYAN SESLER

Esat Baran KOÇAK ZAMANIN CEBİNDE

Etka DEMİRCİ YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Hüma AKÇAY KARA KEDİ
İrem Su BAYRAK HAYATIN İNCE İPLİĞİ
Kadir Taha ÖZAŞIK SABİR
Kerem KAZDAL İLK ADIM
Miraç TANRIVERDİ İLK MAÇ
Miraç TANRIVERDİ. KIRMIZI BİNA
Mustafa Yusuf AYER. SIRADAN BİR GÜNÜM
Narin Yağmur İMİR DURAKTAKİ KOMŞU
Narin Yağmur İMİR KAYIP VE SESSİZLİK
Ömer KANTAR RİVAYET
Öykü DEMİR RUH
Sümeyye ÜZER BAŞLANGIÇ
Sümeyye ÜZER BAŞLIKSIZ
Tuana Su GÜNGÖR KAYGILAR VE YARGILAR
Tuana Su GÜNGÖR HÜZÜNLE HAYAT BULAN
DUYGULAR
Yıldıray Emir KAPLAN GÖLGE
Yıldıray Emir KAPLAN ÖLÜMÜ HİSSETMEK
Zeynep Alin OYLUM GİZ
Zeynep Alin OYLUM GEÇ
Zeynep BÜYÜK DOKSAN İKİ GÜN
Zeynep Su AKGÜMÜŞ ACI GERÇEK

BAŞLARKEN

Yaratıcı Yazarlık Kulübü olarak 2024 yılını ikinci bir yayınla kapatmaktan mutluluk duyuyoruz. Bu sene ilk olarak duygularını, düşüncelerini, hayallerini ve korkularını kurgu metinlerle ifade etmekten zevk alan bir sınıfla, her bir üyesinin katılımıyla “Koridorun Sonu” adlı öykü kitabını hazırladık. Gençler hazırlarken çok eğlendiler umarız sizler de okurken eğleneceksiniz. Birbirinden bağımsız gibi görünen öyküler bir kuşağın hayatı sorgulayış biçimi olamaz mı? Yanıtı öykülerde saklı.

Yaratıcı Yazarlık Kulübü öğretmeni

Dr. İnci AYDIN

Kapak Resim Tasarım: Elif ELVİN SONER

Logo Tasarım: Zeynep Nida MUSLU

Düzeltili-Redaksiyon: İnci AYDIN

**HER HAKKI SAKLIDIR. HSAL YARATICI
YAZARLIK KULÜBÜ YAYINIDIR. İZİNSİZ
KULLANILAMAZ.**

AŞK TESADÜFLERİ SEVER

Beren BEYCUR

Sonbaharla birlikte ağaçların yaprakları da dökülüyordu. Yağmurlar yağıyor ardından gökkuşağı açıyordu. Tam bu zamanlarda gelmişti Aylin Paris'e. İstanbul'da yaşayan ailesinden ayrılmak zorunda kalmıştı çünkü okulu için burada görev yapması gerekiyordu. Aylin sempatik, güler yüzlü, yardımsever ve hayvan canlısı bir kızdı. 18 yaşındaydı. Sarı renkli lüle lüle saçları omzundan iner ve nerdeyse sırtına kadar gelirdi. Paris'te olduğu bir gün dışarı çıktı cesaretle. Pek uzağa gitmedi zaten kaldığı yer de merkezdeydi. Bir parka girdikten sonra bankın üstünde tir tir titreyen baştan aşağı ıslanmış beyaz renkli bir köpek yavrusu gördü. Boynunda tasma vardı ama isminin yarısı silinmişti. Sadece "So" harfleri okunuyordu. Aylin de ismini "Sofia" koymaya karar verdi. Hemen köpeği kucaklayıp evine götürdü. İyice temizledi, kuruttu ve ısıttı.

Bankın güvenliğine eğer sahibi buraya gelirse ve sorarsa diye telefon numarasını bırakmıştı. Aylin akşama kadar bekledi. O sırada köpek için komşusundan mama almıştı. Artık geç olmaya başlamıştı ve Aylin tam umudunu kaybedecekken telefonu çaldı. "Hi, my name is Kerim. I am the owner of the dog you saw in the park today" dedi arayan kişi. Aylin Kerim ismini duyunca onun da Türk olduğunu düşündü ve "Are you Turkish?" diye sordu. Kerim "Yes I'm. Are you Turkish too?" diye sordu. Aylin onayladı. Türkçe konuşmaya başladılar. Biraz sohbet edip tanıştıktan sonra bir sonraki gün aynı parkta buluşmayı kararlaştırdılar.

Sabah olduğunda Aylin heyecanla hazırlanıp çıkmıştı evden. Neden bu kadar heyecanlı olduğunu o da bilmiyordu ama mutluydu. Hem köpeğin sahibini bulmuştu hem de belki bir arkadaş edinmişti. Hava biraz soğuktu ve Aylin'in ne atkısı ne de şapkası vardı. Kerim'i beklerken üşümüştü. Kerim Aylin'in yanına geldiğinde ilk selamlaştılar. Köpek sahibini özlemiş olacaktı ki hemen sahibinin kucağına atladı. Aylin biraz utanmıştı çünkü Kerim çok yakışıklı ve uzun boyluydu. Hatırladığı

kadarıyla 22 yaşındaydı ve mimardı. Kerim Aylin'in üşüdüğünü görünce hemen atkısını ona verdi:

“Ya kusura bakma benim ise gitmem lazım ama daha sonra bu buluşmayı telafi edebiliriz istersen" dedi Kerim. Aylin'in kalbi pır pır atmaya başlamıştı:

"Ben buraları çok bilmiyorum ama " dedi.

" O zaman ben sana hem buraları tanıtırım hem de sıcak bir kahve içeriz." dedi Kerim de. Aylin mutlu mutlu eve gittikten sonra düşünmeye başladı hayallere daldı. Kendini durduramıyordu. Aşık mi olmuştu yoksa ...

Üç gün sonra Kerim Aylin'e yazdı:

"Bugün buluşmak ister misin?"

Aylin ise:

“Tabi ki” deyip hazırlanmaya başladı. Kerim ve Aylin ilk önce Paris'te dükkân gezdiler. Sonra yorulup bir kafede oturdular. Sohbet ilerlerken Kerim:

“Normalde köpeğimin ismi Sosis'ti ama sen ismini Sofia koyduğun için değiştirep Sofia yaptım." dedi.

Aylin daha da heyecanlandı ve o sırada sanki Kerim'in gözleri Aylin'in gözleriyle buluşmuştu. Kafede ise LP-Lost on you şarkısı çalıyordu. Günleri çok güzel geçmişti. Gün boyu sohbet edip bol bol eğlenmişlerdi. İşte o gün Aylin gerçekten Kerim e bir şeyler hissettiğini anladı. Ve kafede çalan şarkıyı eve gidince tekrar tekrar dinledi.

O günden sonra her hafta en az üç kez buluşmaya başladılar. Her buluşmaları rüya gibi geçiyordu. Bir ayın sonunda Kerim Aylin'e çıkma teklifi etmişti. LP-Lost on you şarkısı ise onların şarkısı olmuştu. Aralarında yaş farkı vardı ama yine de çok iyi anlaşıyorlardı.

Aradan iki yıl geçti. Aylin okulunu bitirip aşçı olmuştu ve Kerim'le evlenmişti. Artık aynı evde yaşıyorlar ve her günleri birlikte geçiyordu. Aylin tam da istediği bir adamla tam da istediği bir şekilde hayatını sürdürüyordu. Kerim ise Aylin'i her şeyden çok seviyordu.

NEFESSİZ UMUTLAR

Beren GÖKHAN

Harap pantolonunun paçalarını kıvırdıktan sonra bileklerinin suyu kavramasına izin verdi Janet. Güneş gözlerinin üzerine çarpıyor, doğuşuyla denizi olduğundan bir hayli aydınlık gösteriyordu. Denizin kıyısına ayaklarını daldırmış, kaşları çatık bir şekilde deniz kabuğu arayan Janet için bu iyi haberdirdi. Kabukları ararken denizin yüzeyinde elleriyle halka oluşturuyordu. Bu hoşuna gitmişti. İstemsizce çehresinde soluk yüzünü kapatacak bir gülüş oluşmuştu. Devam etti kabuk aramaya. Biçimsiz kesilmiş tırnaklarının arası kumdan taşıdığı zaman elinde bulunduğu kabuklar ile beraber ayakları da kuma kaçmıştı. Deniz kıyısından ayrıldıktan sonra ev yolundaki taşlardan yardım alarak korumasız ayaklarını kumdan kurtarmıştı. Topladığı taşları iç cebi yırtık olan pantolonuna yerleştirdikten sonra ellerini silkeleyerek yoluna devam

etmişti. Güneş tam doğmadan evde olmalıydı. Yoksa ne kendi bedenini ne de kabuklarını koruyabilirdi.

Yaşlı tahta parçalarının evin üzerine düşmesi misali oluşan evine baktı uzun bir süre. Yuva hariç her şeye benzetebilirdi burayı. Zindan, cehennem, korku. Emekleyerek evin dışından kendi yatağının altına açılan boşluğa girdi, burası küf kokuyordu. Hem de o küflü peynirlerden. Normalde bu fikrin Janet'e kötü gelmesi gerekiyordu. Lakin açlıktan sayılan kemikleri peynire ulaşamadığı halde küflüsünü hayal etmeyi seviyordu. Janet, küf kokusunu daha çok almak için boşluğun altına düşen talaşları avucuna aldı ve bir süre onları kokladı, açlığı dinene kadar. Yatağın altına vardığı zaman hızlıca üstüne çıkıp üzerini kumaşla örttü. Tir tir titriyordu korkudan. Acaba yine o adam gelecek miydi? Annesi ile kendisini ölmekten beter edecek miydi yine?

O adam Janet'in babasıydı. O adam Janet'in yuvasını bozan cehennemdi. Korkuydu, annesinin çığlıklarıydı. Bacaklarını kendine çekerek yatakta kıvrıldı. Yok olmak istiyordu. Tahta kapının açılma sesiyle ayaklarını daha çok

kendine çekti Janet. Gözlerini kapadı çocuk aklıyla. Uyursa gider zannetti. Ama burnunun ucuna gelen duman kokusuyla gözlerini aralamak zorunda kaldı. Adam, 50'li yaşlarında, sakallarından ve uzun zamandır kestirmediğini bir hayli belli eden saçlarından ötürü yüzünden sadece gözlerinin ve ağzının seçilmesini imkanı kılıyordu. Eliyle bir nefeste içine çektiği dumanı dışarı üflüyor, nefesinden hırıltılı sesler çıkarırken Napolyon oymalı piposunu iki parmağıyla sıkıştırıyordu. Baktı uzun süre etrafına. Anlamıştı, annesini arıyordu.

"Iri!" öksürdü içlice.

"Iri! Neredesin? Tefeci Chris geldi dün, para istedi.Neredesin?"

Annesi çıkmıştı karşısına aniden, korkudan dolmuş gözlerle. Janet'in annesi görüp görülebilecek en zarif kadındı. İnce bileklerinden bembeyaz teni onu hafifçe okşuyordu. Zümrüt gözleri ve simsiyah saçları bir meleği andırıyordu. Kavisli burnunun yanındaki küçük beni onu eşsiz kılıyordu.

"Tom." dedi titreyerek. "Çocuk uyanacak, sus!"

Piposunu Tom'un elinden alıp yavaşça masaya koymuştu ama eli yandığı için de aniden geri çekmişti.

"Bunu burada içmemeni kaç defa söyledim! Kaç sterlin istiyorsun?" Tom Irithel'in bu sözlerine göz devirip devam etmişti.

"Bin İngiltere sterlini kadar." Annesi ani bir şokla sarsılmıştı.

"Bizde o kadar para yok."

Tom'un gözleri dönmüştü. Irithel'in bileğini tutup onu Janet'in görüş alanından çıkarmıştı. "Para yok ha! Para yok. Görürsün şimdi parayı!"

"Tom bırak!"

Annesinin çığlıklarını duymuştu Janet. Artık dayanamadı, kaçtı evden. Not bırakmadan gitmek istemedi ama.

"Anne, ben gidiyorum. Uzaklara hem. Belki hazine bulup geri gelirim hiç bir şey eskisi gibi olmaz. Seni seviyorum anne. Janet"

Geriye Janet'in annesine bir kağıt bir de annesinin elinin yandığını gören Janet'in kullanırsa iyileşeceğini düşündüğü yara bandı kalmıştı, başı yırtık.

Janet, elinde üç tane taşı yavaşça avucunun içinde hareket ettirirken bir ay önce yaptığı sandalını yavaşça denize ittiriyordu. Taşları kuma bıraktı ve cebine sıkıştırdığı kuru ekmeğinden büyük bir ısırık aldı, evden çalmıştı. Sandalın üzerinde denizde sallanan Janet, iplerle tahta parçalarının birleştiği bölüme döktüğü hazinelerine usulca baktı. Talaş, deniz kabuğu ve ekmeğin. Öyle bir gülümsemişti ki bu varlığa, önünde dünyalar vardı sanki. Ne gariptir ki Janet'in dünyası da buydu. Aradan bir iki, iki üç gün geçti. Janet'in umutları tek tek tükenmeye başladı. Sırt üstü sandalda uzanmışken gün ışığının minik bedenini selamlamasına izin veriyordu. Derken üzerinde birden çok gölge hissetti. Gözünü tekrardan aralayınca üç çehre gördü. Bunlar siyah televizyonda gördüğü üç çocuktuktu. Ona yardıma mı gelmişlerdi? Janet hemen ayaklandı. Hepsine bir bir baktı:

"Ben sizi tanıyorum."

dedi. İşaret parmağıyla hepsini işaretleyerek devam etti.

"Alex, Arthur, Axe. Üçlü kardeşler. Bana yardıma mı geldiniz?"

Hepsi başını onaylarcasına sallamıştı Janet'e. Janet, heyecanla sandalın üzerinde bağdaş kurup hikayesini

arkadaşlarına anlatmıştı. Sandalın üzerinde oyunlar oynayıp keyifli vakit geçirmişlerdi. Janet ömrümde bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Güneş, yerini Ay'a bıraktığında deniz dalgalanmaya, sandal parçalamaya başlamıştı. Janet kıpırtılara uyanmıştı. Üç arkadaşının da yanında yattığını görmüştü. Aniden sandal dalgaların şiddetiyle parçalandı. Janet okyanusun içinde çırpınarak yüze ulaşmaya çalıştı. Arkadaşları neredeydi? Onlar da boğuluyorlar mıydı acaba? diye düşündü. Denizin dibindeyken yüzeyde üç silüet gördü, arkadaşlarını. Hepsi ona ağlayarak bakıyordu. Janet'in ruhu yeryüzünden, üç arkadaşı olarak gördüğü hayalleri de okyanus yüzeyinden silindi.

"Jack, ağlara takılan bir şey var, dikkatli bakmamız lazım!"

İki balıkçı okyanusun derinliklerinde balık avına çıkmışlardı. Dikkatle ağlarına takılan şeyi çıkarttılar.

"Simon, bu ceset, kemikleri kalmış."

Jack titreyen ellerle ağların arasında duran minik kafatasına ve kemiklere baktı.

"Kim bilir nasıl öldü?" dedi ve ağlamaya başladı.

Jack'in bilmediği, ölen çocuğun umutlarının da öldüğü; annesinin arkasından canına kıydığı, ölürlen görülen hayaller ve hepsinin sorumluluğunun kanlarında dolaştığıydı. Sizin bilmediğiniz şey ise Jack'in tefeci Chris'in torunu olmasıydı. Belki dünyanın her yerinde değiliz ama yaşattıklarımız her yerde. Ruhunu, duygularını katlettiklerimiz her yerde. Janet'in bedeni değil ,ruhu öldürüldü. Gördüğü silüetler ölen ruhunun aklıyla oynuydu, yaşayamadığı çocukluğuydu. Unutmayın;her nefes bir gün duracak, kaderiniz bilmeden aldığınız veballer olacak.

DÖNGÜ

Beril LİNA UZUNER

Etraf karanlıktı ve hafif nemliydi. Evimdeydim fakat biraz garipti. Hislerim kuvvetlidir, bu mekânın bende yarattığı his gerçekten farklıydı. Başka bir yerde ama tıpkı benim evim gibiydi. Yataktaydım, başımı kaldırdım ve önüme baktım. Aynı benim odam gibiydi, koyu kahverengi dolabım ve duvar aynam...Her şey aynı sayılırdı fakat eşyalar daha solgundu. Yavaştan kalktım ve aynaya yöneldim. Kendime bir süre baktım. Bende de bir değişiklik yoktu. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Evim iki katlıydı ve biraz fazla eşya vardı. Önce lavaboya doğru yürüdüm. Sessiz adımlar atmaya özen gösterdim, yine de ev olduğundan daha sessizdi. Lavaboya girdim ve etrafa bakındım.

Bir an için dondum, yerdeki suyu hissettim. Bu suyun nereden geldiğini merak ettim fakat bulamadım. Öyle ortada bir su birikintisi olması garip gelmişti. Daha sonra bunu görmezden gelip kafamı alt kattaki salona yönelttim. Yavaşça aşağı indim, karanlık dengemi sağlamamı zorlaştırıyordu. Salona vardıktan sonra etrafa baktım. Her şey aynıydı, elimi koltuğun derisine götürdüm. Oda gitgide soğuyordu, koltuğun derisi de nemli ama soğuktu. Elimi çektim ve biraz daha etrafta dolandım. Evin bana neden bu kadar garip geldiğini anlamaya çalıştım. Bir süre gezindikten sonra koltuğa oturdum. Evin içi soğudukça bende titremeye başladım. Bir anda yerimde kalakaldım.

Sanki bir çatırtı gelmişti. Aslında hayal gördüğüme emindim, ama yine de biraz kuşkulanmıştım. Olduğum yerden etrafa göz attım. Kimse yoktu. Ortam iyice soğumuştı. Boynumda hafif bir nefes hissettim. Bir fısıltı duydum:

"Sonsuza kadar..."

Aniden gözüm kararmaya başladı ve yavaş yavaş görüşümü kaybettim. Baygındım. Çok soğuk hissediyordum, sanki biraz daha soğusam donacaktım.

Yatağımda ayıldım, sanırım rüya görmüştüm. Ama her şey aynıydı. Belki de rüya değildi? Bunu ayırt etmek gerçekten zorlayıcıydı. Etrafa göz atmam gerektiğini düşündüm ve yatağımdan kalktım. Her şey aynıydı, yine lavabodan başladım ve etrafa bakındım. Bir şey değişmemişti. Saat gece geç saat olduğu için uyumam gerektiğini düşündüm, ama çok paranoyak bir insan olduğum için gece yarısında uyumak bazen çok zor olabiliyordu. Sanki her an önümde biri var olacakmış gibi. Her şey garip hissettiriyordu ve bir süre sonra garip sesler duydum. Mental sağlığımın gittikçe kötüye yaklaştığını hissedebiliyordum. Zaman geçtikçe daha fazla ses duymaya başladım. Bir anda gözüm karardı. Tekrar baygınlık geçirdim. Bedenim gittikçe soğuyordu ve ben gerçekten donmak üzereydim. Yatağımda uyandım. Tekrar yatağımdan kafamı kaldırıp etrafa baktım. Donup kaldım...

MEKTUP

Berra ZORBA

Siren sesleri eşliğinde yirmi dört saatin iki saati alabildiğim uykumdan uyandım. Bazen kendimden utanıyordum iki saat uyuduğum için iki saat...Herkesin evi başına yıkılmışken, hâlâ bazı kayıplar olmasına rağmen ve yirmi iki saat enkaz altındakileri kurtarmaya çalışmama rağmen iki saat uyuduğum için insanlığımdan utanıyordum. Uyku uyumak insanlığın gereğiydi ama yine de o iki saat içinde düşüncelerim susmuyordu. İnsanlar enkaz altındayken sen burada ‘‘ihtiyaç’’ adı altında uyuyorsun diye. Bütün bu düşüncelerimi bir kenara bırakıp yerdeki moloz yığınının içinden kalktım, ekipmanlarımı giydim ve işime koyuldum. Şu anda aradığım enkazın içinde insan var mı bilmiyorum ama içimden bir ses orayı aramamı söylüyor. Başladığım bu

aramada onuncu saat sonunda mektup tarzında bir kâğıt parçası buluyorum. İşimiz insan kurtarmak iken böyle şeyleri kurcalamayı doğru bulmadığım için bu kâğıt parçasını alıp bir kenara atmaya yelteniyorum. Tam atacakken üstünde ‘‘Oğlum Murat’a...’’ yazısını görünce duraklıyorum. Üstünde ismim yazmıyor olsa bu kadar ilgimi çekmeyecek olan bu kâğıdı o anki hislerimi dinleyerek ve yine kurtarılmayı bekleyen onca insanı aldatıyormuş gibi hissederek açıyorum ve okumaya başlıyorum.

‘‘Oğlum Murat’a...’’

Bunları söylediğim için belki de bana çok kızacaksın belki de benden nefret edeceksin ama bu gerçeği senden bu kadar uzun süre sakladıktan sonra bir de hiç söylememek bana yakışmaz oğlum, beni affet. Sözlerime senden uzun süredir sakladığım o gerçekle giriş yapmak istiyorum; ben, senin ve annenin bildiğinin aksine katıldığım o savaşta cesedi bulunamadığı için cenazesi bile yapılamamış o şehit baba değilim. Ben o savaşta sakat kalmış gazi babayım. şu an çok şaşkınsın ya da birinin sana şaka yaptığını düşünüyorsun belki de fakat hayır oğlum, bunu sana pilot olmak istediğın için her hafta sonu

elinden gelen imkanlarla seni müzelere götüren, seninle birlikte her fırsat bulduğunda kâğıt uçak yapıp yarıştıran, her hafta sonu seninle uçak belgeselleri izleyen o babayım. Asıl konumuza geri dönecek olursak neden size bunu yaptığıma sizden bu gerçeği yıllarca sakladığıma gelecek olursak en başından anlatmam gerektiğini düşünüyorum. O çetin savaşa gittiğim gün en az vatani kurtarmak kadar istediğim bir şey daha vardı; hayat yoldaşım annenin ve senin o son kez kokladığımda bunumda kalan o kokunuzu bir kere de olsa bir daha alabilmek... Bunun için belki de her şeyimi vermeye hazırdım. Bu düşünceler eşliğinde topyekûn, herkesin canını hiçe sayarak girdiği o savaşın içinde buluverdim kendimi. Her şey yolunda gibiydi, malzeme ve ekipman yokluğuna rağmen milletimizin fedakarlığı sayesinde kazanıyor gibiydik. Her şey bu kadar güzel giderken ayağımın dibine atılan bir bombayla dünyam başıma yıkılmıştı, sonrasını da hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda iki hemşire başımda kanayan yerlerimi sarıyordu. Fakat bombanın etkisiyle bir kolumu kaybetmiştim ve bacaklarımı hissetmiyordum. Hemşireler tamamen köydeki gönüllülerden oluştuğu için bana herhangi bir şekilde yardımcı olamadılar ve o an çaresiz

bir şekilde size ne olacağını düşünmeye başladım fakat elimden bir şey gelmiyordu artık. Bu halde savaşamayacağım için beni bu şekilde İstanbul'da bir hastaneye gönderdiler. Doktorlar artık bana hiç yürüyemeyeceğimi, üstelik bir kolumu da kesmeleri gerektiğini söylemişlerdi. O an asla kendimi düşünmedim aklımda sadece kokusu burnumda tüten hamile eşim Berna ve sen vardınız. Bu düşüncelerin arasında boğulurken ben, doktorum sözlerine şöyle devam etti; fakat bacaklarınızı yeniden eskisi gibi olmasa da biraz daha onları aktifleştirebilecek bir fizik tedavimiz var. Lakin oldukça maliyetli. Ücreti sorduğumda aldığım cevap karşısında dünyam bir daha başıma yıkıldı. Durumumuz bildiğin gibi iyi değildi ve elimde sadece senin okuman, ülkemize katkı sağlaman için biriktirdiğim bir para vardı. Fakat hayır, ben bunu bu tedavi için kullanırsam hem seni okutamaz hem de kardeşinin bakımında ve okutmasında zorlanırdım. O an aklıma bir fikir gelmişti. Şehit ailelerine bağlanan bir miktar para vardı ve üstelik devlet o ailelere sahip çıkıyordu. Evet oğlum, sen okuyup kardeşinde okuturdun, ben buna her şeyden çok inanıyordum. Bunun üzerine tedaviyi reddettim illegal yollarla bir arkadaşım

aracılığıyla kimliğimi değiştirdim ve Hatay'a yerleşip kendimi şehit gibi göstererek tamamen hayatınızdan ıktım. Fakat siz benim hep aklımda ve gnlmdeydiniz oğlum, bir huzur evinde bütün hayatımı sizin yanınızda olduğunuzu hayal ederek geçirdim. Bunları sana olan gvenimden ve annene hayat boyu kaldıramayacağı bir yük olmaktan koktuğum için yaptım. Bu mektup annene değil sana yazıldı çünkü annen bunu kaldırmazdı oğlum. Fakat sen benim dert ortağım, sırdaşım, en yakın dostum ve en önemlisi aslan oğlum olarak beni anlayacaksındır. Umarım bu sana ulaştırmak nasip olur canım oğlum hepimizi ayrı ayrı öpüyorum beni affet..."

Bunları okurken gözüm dolmuş, elim ayağım boşalmış, uzun süre kendime gelememiştim. Gönüllü olarak geldiğim bu çalışmada bulduğum mektuptaki Murat bendim, özel savaş uçaklarında babası ve ülkesi için pilotluk yapan o Murat bendim. Babama onun söylediğinin aksine en ufak bir öfke, nefret beslememiştim içimde fakat bizden bunu sakladığı için, bizi onsuz bıraktığı için bir burukluk vardı ama onu da anlıyordum.

Babamla ve onun pilot oğlu olmaktan bir kere daha gurur duymuştum.

KOŞ

Dilara GÜLDEN

Kapkaranlık bir oda. Ne bir pencere ne de bir lamba. Hiçbir ışık kaynağı yok. Elleri kolları bağlanmış sarışın bir adam. Ağzında bir parça bant. Kıyafetleri de aynı oda gibi simsiyah. Tek renkli olan şey gözleri. Masmavi okyanus gibi gözleri odada tek parıldıyan şeydi. Peki neden mi burada. Çünkü o bir suçlu. Cezalandırılmayı bekleyen bir katil.

Demir kapı gıcırdadı. İçeri kumral, yeşil gözlü hafif topuklu ayakkabı giymiş bir kadın girdi ve ışığı açtı. Kapkaranlık olan oda birden aydınlandı. Duvarlardaki yazılar, fotoğraflar ortaya çıktı. Kadın yavaş yavaş yürüdü elindeki dosyayı masaya fırlattı ve sarışın adamın

etrafında dolanmaya başladı. Adamın önüne geldiğinde dikkatini çeken şey gözleri oldu. Hayatında gördüğü en güzel ama en acımasız gözlerdi. Tekrar adamın yanına ilerledi ve ağzındaki bantı hızlı bir şekilde çekti. Adamdan en ufak bir ses çıkmamıştı. Mimik bile oynatmamıştı. Tekrar yürüyüp adamın karşısına oturdu ve derin bir nefes aldı kumral kadın. O bu karakolun en kıdemli polisiydi fakat adamın gözlerine bakmaktan dikkatini toplayamıyordu. Birkaç dakika o şekilde oturduktan sonra konuşmaya başladı kumral kadın.

“Neden bunu yaptın?”

Cevap vermedi adam. Sadece kadının güzel gözlerine baktı. Hâlâ en ufak bir mimik oynatmamıştı. Kadın tekrar aynı soruyu sorduğunda adam cevap verdi.

“Çünkü ben katil olmak için doğdum.”

Kadın şaşırmıştı böyle bir cevap beklemiyordu.

“Neden böyle düşündüğünü anlatmak ister misin?”

“Hayır” dedi adam net bir sesle. Adamdan çıkan kalın ses kadının biraz sinirini bozmuştu. Kadın masaya fırlattığı dosyayı açtı. Yavaş yavaş sayfaları çevirdi. Adamın öldürdüğü insanların hepsi erkekti istismar suçundan

hapse girmiş insanlardı. Bu durum kadının dikkatini çekti ve sordu.

Bu insanları nereden tanıyorsun?

Adam derin bir nefes çekti. Sanki söylemek ve söylememek arasında gidip geliyordu. Kadın sabırla bekledi.

Adam hâlâ düşünüyordu. Ve en son söylemeye karar verdi.

“Onlar...”

dedi ve durdu. Sanki içi elvermiyordu. Sonra devam etti.

“Anneme ...”

Kadın kalakaldı. Adam annesinin intikamını almak için katil olmuştu. Hem de seri katil. Bir kadın bu kadar acıyı nasıl kaldırabilirdi? Aslında adamla konuşmak dertleşmek istiyordu. Ama sonra aklına onun bir katil olduğu geliyordu. Adamın o masmavi gözlerindeki acımasızlık sanki git gide azalıyordu. Sanki o da konuşmak, derdini anlatmak istiyordu ama bir yandan da korkuyordu olanları anlatmaya. Bunun ona iyi geleceğini biliyordu ama bir polise yaptıklarının sebebini anlatmak ne kadar mantıklıydı? Kadın dosyayı biraz daha inceledi. Annesinin kimlik bilgileri yazıyordu. Daha 24 yaşındayken ölmüştü. Bu nasıl olabilirdi. Hızlıca diğer sayfalara baktı ve koyu

renkli bir cümle gördü. Adamın babası öldürdüğü istismarcılardan birisiydi. İkisi de ne diyeceğini bilmiyordu. Kadın şok olmuştu adam ise karşısında polis olduğu için ve kendisi bir seri katil olduğu için gergindi. Kadının bir karar vermesi gerekiyordu ya adamı iyice sorgulayıp en ağır cezayı almasını sağlayacaktı ya da adama yardım edecekti. Peki neden mi yardım etmeyi de ihtimaller arasına koydu. Çünkü onun hayata başladığı nokta karşısında oturan adamla aynıydı. Adamla tek ortak noktası buydu. Kadın polis olup annesine zarar veren insanları cezalandırmaya seçmişti. Adam ise öldürmeyi. Hâlâ konuşmuyorlardı. Kadın birkaç dakika daha düşündükten sonra adamın gözlerinin içine derin derin baktı. Odadaki kameraya arkasını döndü küçük bir not kağıdı çıkardı. Kağıda telefon numarasını ve buradan nasıl çıkacağını yazdı. Cebindeki tuşlu telefonla birlikte masanın altından hızlı bir şekilde adamın kucağına attı. Bunları adama verdiğiinde adam hâlâ kadına bakıyordu. Zeki biriydi, tam olarak anlamasa bile ona yardım edeceğini anlamıştı. Kadın son kez adamın suratına baktı ve son kelimesini söyledi.

"Koş"...

KAYIP MEKTUP

Dilara Engin

Gecenin bir vakti sokağın ortasına bırakılmış başı boş bir çanta. İçinde en fazla ne olabilir ki. Ya bütün dünyanın geleceğiyle oynayacak bir bilgi varsa. Tabi bunu benim açıklamam pek de mantıklı olmaz. En başa dönecek olursak adım çok önemli değil. 17 yaşında bir kızım. Kimsenin takmadığı, kimsenin umurunda olmayan sıradan bir kız. Dershaneden çıkıp eve giderken yerde kocaman lacivert bir çanta gördüm. Tabi hava da karanlık pek belli olmuyor. Aslında başkası olsa görüp gider. Ama ben biraz deliyim. Her ne kadar öyle görünmesem de böyle eğlenceleri severim. Çantayı biraz kurcaladıktan sonra en

küçük gözde on belki de on beş mektup buldum. Bazılarının üstünde küçük yazılar bazılarının üstünde ise semboller vardı. Alıp eve götürmeye karar verdim çantayı. Omzuma taktığım gibi koşmaya başladım. Eve geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Aslında neden koştuğumu bilmiyorum ama sanki arkamdan biri gelip çantayı çalacak gibi bir hissiyat vardı. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra mektupları önüme koyup sırayla okumaya başladım. Bazıları Türkçe yazılmış bazıları ise bilmediğim sembollerle doluydu. Aslında Türkçe olanlarda pek bir şey yoktu. Aşk mektuplarıydı. Sadece bazı saçma kısımlar vardı. Aşk mektubu yazarken aralara neden saçma cümleler eklersin ki. Ama çok takmayıp okumaya devam ettim. Asıl amacım sembolleri çözmekti. Aldım bilgisayarımı önüme araştırmaya başladım. İnternette pek bir şey yoktu. Sadece bir kaç sembolü çözebilmişim. Onlar da diğerleri olmadan bir şey ifade etmiyordu. Birkaç saat bunlarla ilgilendikten sonra uyuyakalmışım. Sabah alarımın sesine uyandım. Her yerim tutulmuştu. Gece ne yaptığımı bile hatırlamıyordum. Birkaç dakika düşündükten sonra mektuplar aklıma geldi. Ama yanımda değillerdi. Nasıl

olabilirdi ki böyle bir şey. Eğer uyuyakaldıysam mektupların da benimle birlikte burada durması gerekirdi. Ama aksine bütün evi aramama rağmen yoklardı. Gece eve hırsız girse bile çala çala mektupları mı çalardı? Çok saçma. Evde içim rahat hissetmediği için dışarı çıkmaya karar verdim. Dışarıda yağmur yağıyordu ama bu benim hiç umurumda değildi. Bulduğum ilk şeyi giyip kendimi dışarı attım. Boş boş yere bakarak yürüyordum ta ki birinden omuz yiyene kadar adam suratıma bile bakmadan “Her bulduğun çantayı alıp eve götürme, bir dahaki sefere iyi şeyler olmayabilir.” dedi ve gitti. Nasıl yani? Bunu bilen biri mi vardı. Belki de birileri. Bundan ne çıkarırmam gerekiyordu. Senin haberin var mı?

HAYAT STANDARTLARI

Dilara GÜLDEN

Ayça Hanım fotoğraf albümüne bakıp eski günleri yâd ediyordu. İlk fotoğraf Melis'in bekleliğıydi. Ne kadar da tatlı ve güzel görünüyordu. Minicik bedenine giydirilmiş kırmızı tulumu ile sevimli pozlar vermişti. İkinci sayfadaki fotoğraflar da yine Melis'indi. Ailenin tek çocuğı olduğu için değerli ve kıymetliydi onun her anı. Bu yüzden çekilmişti bu kadar fotoğrafı. Annesinin onun bu fotoğraflarına bakarken gözleri dolmuştu. Çünkü Melis şu an onlarla değildi. Annesi bu duruma o kadar üzülüyordu ki her dakika onu özliyor gece gözüne uyku girmiyordu.

Melis ise halinden oldukça memnundu. Annesine göre hayırsız, bahtsız bir kızdı. Ama o kendi kendinin geleceğini kurtardığını, hayatını güzelleştirdiğini düşünüyordu. Yaptığı şey tabii ki kabul edilebilecek bir olay değildi. Evlenmişti ve Türkiye’de kalmak istemiyordu. Bu gayet normaldi. Ancak sorun Almanya’ya gitme şekliydi. Yasal yollardan değildi. Annesi de buna üzülüyordu zaten. Fotoğraflara bakarken kocasına “Melis’im şu an yanımda olsa ne güzel vakit geçirirdik.” dedi.

Melis’in babası Melis’e çok sinirliydi. Onun bu hevesini kabullenemiyor, dizimizin dibinde oturacaktı işte diye söyleniyordu. Karısı her ondan bahsettiğinde kalkıp gidiyor onunla ilgili bir şey duymak istemiyordu.

Melis ise anne babası bunları konuşurken Almanya’nın çok sevimli bir kentinde, evinin yanındaki kafede arkadaşlarıyla, kahve içiyordu. Halinden de gayet memnundu.

“Şu an Türkiye’de olsaydık büyük ihtimalle annemlerle o küçüçük, 1+1 evde kıt kanaat geçinmeye çalışıyorduk. ”

Böylesi çok daha iyi ve kaliteliydi. Kocasını hemen iş bulmuştu. Kendisi de çalışıyordu hafta sonu tatilleri vardı. Ailesinin durumuna da hiç üzülmüyordu. Zamanında babasının annesini İstanbullu bir kadınla aldatıp gitmesi ve o kadının babasını dolandırmasıyla varlarını yoklarını kaybetmeleri daha sonra babasının eve geri dönmesi Melis'in içindeki baba sevgisini öldürmüştü.

Canından çok sevdiği kocasıyla, ailesinden uzak çok güzel bir yaşama sahipti.

İYİ BİLİRDİK

Dilara GÜLDEN

O gün cenazede çok karışık bir hava vardı. Meltem'in çok seveni yoktu ki, kimisi cenazeye katılmaya tenezzül bile etmemişti. Aslında bir bakıma haklıydılar. Sadece kendisini düşünen bir kadındı Meltem. Çocuklarını büyütmüş, iş gücü sahibi yapmış öyle göçmüştü dünyadan. Eşi ve çocuklarında ise en ufak bir üzüntü belirtisi sezilmemişti. Hatta içten içe artık özgür olduklarına sevinir gibiydiler. Defnetme işlemleri de bitirilip eve gelindiğinde adeta boşluğa düştüler. Ne yapacaklarını

bilemiyorlardı çünkü daha öncesinde onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen birisi vardı.

Çocuklardan en büyük olanı ayağa kalktı ve sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi annesinin odasına daldı. Meltem'in herkesten gizlediği minik bir kutusu vardı. Kutu gizli değildi belki ama içindekiler bir hayli öyleydi. En büyük çocuk olan Asaf bu kutuyu küçüklüğünden beri merak ediyordu. Kutu kilitli olduğu için anahtarı aramaya başladı. Ancak çok telaşlıydı suç işliyormuş gibi hissediyordu. Gürültü patırtıyı duyan diğer kardeşleri de odaya doluşmuştu. Ortanca olan Neslihan da abisinin telaşına ortak oldu. En küçükleri olan Sevgi ise onları kınayarak süzüyordu. Küçüktü belki ama ölü veya diri bir insanın eşyalarının karıştırılmaması gerektiğini biliyordu. Sevgi böyle düşünürken Asaf'ın olduğu taraftan bir kilit açılma sesi geldi. Sevgi bu durumdan hiç hoşnut değildi ama o da meraklanmaya başlamıştı. Neslihan hemen kutuya doğru koştu ve içindeki kağıt parçasını aldı. Minik bir kağıttı. Üzerinde bir adres yazıyordu. Bu adresin kime ait olduğunu düşünürlerken aslında adresin bir kişiye değil bir dükkâna ait olduğunu fark ettiler. Asaf en büyükleri

olarak kağıt parçasına el koydu. Hep birlikte salona geçtiler, babalarına söylemek istemiyorlardı. Ama içleri kıpır kıpırdı. O günü bir şekilde atlattılar. Ertesi sabah sevgi kahvaltıyı hazırlamak için uyandığında abisiyle ablasını göremedi ve meraklarına yenik düşerek adresin peşinden gittiklerini anladı. Ses etmedi. Asaf ile Neslihan ise çoktan otobüse binmişti. Adresteki dükkânı bulmaları çok da zor olmadı. Çünkü indikleri durağın az ötesineydi. Biraz daha yaklaştıklarında dükkânın terk edilmiş eski bir kitabevi olduğunu gördüler. Fakat yazıları biraz silinmiş de olsa tabelası okunuyordu: “GENÇPINAR KİTABEVİ”. Meltem’in kızlık soyadının ‘Gençpınar’ olması tabi ki tesadüf değildi. Aşırı heyecanlanmışlardı. Burası ya geçmişte Meltem’indi ya da Meltem Kitabevi’nin sahibini tanıyordu. Belki çevredeki esnaflar tanıyorlardır, biliyorlardır diye etrafı gezinmeye sorup soruşturmaya başladılar. Sevgi de bu arada babasıyla birlikte kahvaltı ediyordu. Babaları Kasım Amca bir an “Nerede bizim bu çocuklar!?” diyecek gibi oldu ama artık hiçbir şeyi umursayacak hali kalmamıştı, yılların yorgunluğu vardı üzerinde. Neslihan ve abisi de dört dönüyordu bu sırada. Ancak çok yorulmuş ve

acıkmışlardı. Daha fazla dayanamadılar ve bir lokantaya girip oturdular. Karınlarını doyurup ihtiyaçlarını giderince belki lokantacı bilgi sahibidir diye ona da sorma kararı aldılar. En fazla ne kaybederlerdi ki? Lokantacı bu soru karşısında kahkahalara boğuldu. Sonra birden garip bir şekilde ciddileşti ve ‘‘Siz niye merak ediyorsunuz canım böyle şeyleri?’’ diye çıkıştı. Çok değil biraz ısrardan sonra ikna oldu ve anlatmaya başladı.

‘‘Kitabevinin sahibi Erdem Gençpınar. Çok yakından tanımam. Ben de olayı mahalleliden öğrendi zaten. Olan bitene de şahit olmadım ancak cinayete kurban gittiğini biliyorum. Sanırım katili akrabasıymış.’’

Daha fazla söze gerek yoktu Asaf ve Neslihan için. Hemen hesabı ödeyip kalktılar. İki de aynı şeyi düşünüyordu: Ya öğrenmememiz gereken bir şeyi öğrenirsek!

İki bu olay hakkında daha fazla konuşmamaları, konuyu dillendirmemeleri gerektiğini farkındaydılar. Sustular. Uzunca bir süre de kimse sormadı.

Aradan çok yıllar geçtikten sonra babaları da vefat etmişti artık. Ev Asaf'a miras kalmıştı. Ailesinden kalan eşyaları İkinci el ticareti yapan bir platformda satmayı planladığı için annesinin ve babasının odasını boşaltıyordu. Yıllardır kafasını kurcalayan o konunun gazete haberinden yırtılmış bir parçasına rastladı. Haber yazısında şöyle diyordu:

“Meltem GENÇPINAR kasten öldürme suçundan yargılanıyor. Suçla ilişkisi olup olmadığı kesin değil ancak bütün deliller onu gösteriyor.”

SON

Ecrin ÇAĞLAYAN

25 Eylül 2015

Sabah yeni kalkan Alina, beline kadar uzanan sarı saçlarının kabarıklığından rahatsız olmuş olacak ki saçını tarama gereği duymuştu. Beline kadar uzanan dalgalı sarı saçları ela renkli gözleriyle uyum içindeydi ancak bir değişiklik yapmak istemiş olacak ki bugün saçlarını kıvırcık yapmaya karar vermişti. Saçlarını yaptıktan sonra aynadan görünüşünü baktı. Gayet güzel ve hoş bir görünümü vardı, yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Anlaşılan o ki kıvırcık saçlı halini beğenmişti hatta belki

iki gün boyunca böyle gezecekti. Yüzünde sivilceler çıkmasından rahatsız olduğundan çok makyaj yapmayı sevmezdi ancak dudağındaki kuruluktan rahatsız olması sebebiyle hafif bir nemlendirici sürdü. Ela gözlerinin parlaklığı ona tatlı bir hava katıyordu. En azından arkadaşları bu şekilde söylüyordu. Birazdan kızlarla bulaşacak olmasından dolayı dışarı çıkmak için hazırlanıyordu. Dolabından rastgele bir elbise seçti. Mavi, dizinin birazcık üstünde biten elbisesini giydi. Üstüne kot bir ceket aldı ve evden dışarı çıktı. Daha doğrusu çıkmaya çalıştı. Kedisi Ekmek'in o kapıdan çıkarken attığı bebek bakışları Alina'nın evden çıkmasını zorlaştırıyordu. Kedisine evden çıkmadan önce iyice tembihledi. Evi dağıtmaması gerektiğini biliyordu Ekmek ancak bazen bu kuralları çiğneyebiliyordu. O yüzden sevgili Ekmek'e bu kuralları hatırlatmakta fayda vardı. Arkadaşlarıyla buluşacağı mekana gitmek için toplu taşıma kullanacaktı. Durağa vardığında çok beklemeden otobüsü gelmişti. Otobüse bindi ve kızları aradı. Arkadaşlarından Mina, Açıya Kafe'ye varmıştı. Alina ve Toprak onlar kafeye varduktan 15 dakika sonra kafeye gelmişlerdi. Yaklaşık olarak üç saat kafede oturdular, konuştular. Ardından

kafenin yanındaki mağazaları gezmek için kafeden çıktılar. Mağazaları gezdiler. Saat 20.00 'de herkes evine gitmek için ayrıldı. Alina durağa yürüdü. Durakta yarım saat kadar bekledikten sonra gelen otobüse bindi. Ekmek acaba evi dağıtmış mı diye düşünürken yanına bir adam oturdu. Alina yanına birinin oturması ile oturduğu yerde hafifçe toparlandı. Eve varana kadar kulaklığını takıp müzik dinledi. Durağa yaklaşınca yanında oturan adamdan izin isteyip ayağa kalktı. Adam onunla beraber ayağa kalktı. Alina durakta inince adam da onun ile birlikte indi. Alina korksa da bunu belli etmiyordu. Adam Alina'nın arkasından onu takip ediyordu. Alina evine yaklaştığında biraz rahatlamıştı ancak adam hâlâ onu takip ediyordu...

26 Eylül 2015

Sabah haberleri ve interneti çalkalayan bir haber vardı:
Korkunç Cinayet

Dün gece saat 22.30 sularında öldüğü tahmin edilen kızın cesedi bugün sabah erken saatlerde alınan bir ihbar üzerine tespit edildi. Cesedi çöpün arkasına saklanmış olan kadının bedeni tahribata uğramış, bıçaklanarak öldüğü tespit edildi. Kadının tek suçu gece geç saatte dışarıda olmaktı. Tabi bu suç sayılırsa. Buradan ülkem için ölürüm

diyen kadınlara sesleniyorum: Ölüüm demenize gerek yok ölüyoruz zaten.

TRANSİLVANYA YOLCUSU

Ecrin ÇAĞLAYAN

Pelle Ohlin... Yaşadığı iç çatışmalar öldürdü yıllar önce onu... Bir yanda hayalleri, diğer yanda benliği... Hayallerine ulaşmak için benliğinden vazgeçmek zorundaydı o. Ama ikisinden de vazgeçemedi. Bu yüzden canından vazgeçmek zorunda kaldı. İsveç'ten alıp Norveç'e götürdü hayalleri onu. Bir grup uğruna... Yaptığı fedakarlıklar ona aydınlık bir gelecek vaat edeceğine onu karanlığın en dibine gömdü. Yeri geldi, sahne şovu için konserde jiletle kolunu kesti. Yeri geldi, yeni taşındığı ülkede açlık ve sefalet çekti... Tesellisi hep aynıydı:

Grubumuz yakında çok popüler olacak ve kardeşlerimle beraber Norveç'te çok mutlu bir hayat süreceğiz. Grubun ünlü olma, tanınma aşamasında olurdu öyle ufak şeyler... Olur muydu? Bu gördüklerinin hepsi bir tanıtım mıydı, yoksa grubun asıl karanlık yüzü mü? Tüm bu kanlı sahne şovları, satanistik şarkı sözleri, şiddet öğeleri, kundaklamalar sadece grubun dikkat çekmesi için yapılan bir çeşit reklam mıydı, yoksa arkadaşı sandığı grup üyelerinin karanlık ve kirli ruhlarının somut hali mi? Pelle, müzisyenlik hayallerini gerçekleştirmek için onlara uyum sağlamak zorundaydı. Onlardan olmasa bile... Onlar gibi görünmek zorundaydı. Acımasız olmak zorundaydı. Korkutmak zorundaydı... Yapamadı bunları Pelle... O acımasız görünmeye çalıştıkça insanlar onun içindeki şefkati gördüler. O korkutmaya çalıştıkça insanlar onu daha çok sevdiler. Özünde gerçekten iyi olan bir insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın kalbindeki, ruhundaki ışığı gizleyemezdi. Güneşin önünde ne kadar set olursa olsun onun ışığı ve sıcaklığı insanlara elbet ulaşırdı... Pelle kalbi ve aklı arasında kaldı. Kalbi ona vazgeçmesini, gruptan ayrılmasını söylüyor ama aklı grup tanınana kadar bunları yapmakta bir sakınca yok diyordu. Kalbini dinlemeye

karar verdi Pelle... Mayhem'den ayrılacak ve eski grubu Morbid'e dönecekti. Morbid onu tekrardan kabul edecektir. Ama bu olamadı. İşler beklediği gibi gitmedi ve Morbid'e dönme umutları bir bir söndü. Pelle bu süre zarfında ağır bir depresyonun altına girdi. Odasından çıkmıyor. Günün hepsini ya yazarak ya çizerek ya da yatağa uzanıp boş bir şekilde tavana bakarak geçiriyordu. Ya aşırı fazla uyuyor ya da hiç uyumuyordu. Çok az yemek yiyor, kendine adeta eziyet ediyordu. Göz altları morarmaya ve damarları belirginleşmeye başlamıştı... Pelle bu süre zarfında 'I Love Transylvania' yazan bir tişört giyiyordu. 'Transylvania' onun için 'öbür dünya' anlamına geliyordu. Pelle'nin ölüme ve sonsuzluğa olan özlemi git gide artıyordu. Henüz yirmi iki yaşındaydı oysa... Çocukluğunda yaşadığı büyük travmadan sonra artık kendi varlığına inanmıyordu. Cotard sendromuna yakalanmıştı... Yaşadığını hissettiği anlar nadirdi. Yaşıyor muydu? Ölü müydü? Yıllar boyunca kendine sorduğu soru bu oldu. Hayır: O yaşamıyordu. 'Bu bir rüyaydı ve yakında uyanacaktı' onun söylediğine göre. Bir yanda grupta yaşadığı çaresizlik ve diğer yanda ölüme ve sonsuzluğa olan dizginlenemez arzusu, sevdası... Bütün acıları

dindirecek olan tek şey yalnızca biraz barut ve biraz demirdi... O hiçbir zaman bu dünyaya ait olmamıştı ve ait olduğu dünya onu birkaç adım ötede, duvarda asılı bir şekilde bekliyordu. Bileklerini kesti önce... Sonra bu yirmi iki senede biriktirdiği tüm acılar ve dertler boğazından aşağı akıverdi... Gitmeden önce bir şey bırakmalıydı bu dünyaya... Masasına oturdu ve bembeyaz bir kağıda yazdı o kızıl cümleleri... Belki grup arkadaşları, sözde arkadaşları, zahmet edip de okurdu birkaç cümlesini... Sonra kalemini masaya bıraktı ve ait olduğu dünyanın anahtarının asılı olduğu duvara doğru yürüdü... Artık bu rüyadan uyanmaya ve gerçekten 'var' olmaya hazırdı... Ait olmadığı bu dünyanın oksijenini son bir kez içine çekti Pelle... Gürültülü bir vedadan sonra ardında bıraktığı tek şey bir not, kızıla boyanmış bir oda ve birkaç kafatası parçasıydı..

EVDE BEŞ GÜN

Egemen ERTAŞ

Uzun zamandır taşınmayı düşündüğüm evimden sonunda taşındım. Artık Türkiye'de değil, Amerika Birleşik Devletleri'ndeyim. Buranın kültürünü çok fazla bilmiyorum, öğrenmem için biraz zaman gerekecek. Yeni taşındığım ev biraz ıssız bir yerde çünkü güzel bir yerden ev alacak kadar kazanmıyorum. Fakat benim için bu bir sorun değil. Yanımda bana göre garip (muhtemelen kültür farkından dolayı olabilir) birisi oturuyor. Adı Simon Clark. Bence ona alışacağım ve bu ülkeye de alışacağım.

Birazdan kendime kahve yapıp televizyonda film izleyeceğim. Film izlerken dışarıdan "pat pat pat" diye sesler gelmeye başladı. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda donuk bakışları ve kafasındaki şapkasıyla Simon karşımda duruyordu. Ona ne olduğunu sorduğumda cevap vermedi, sadece "Git buradan." dedi ve arkasını dönüp evine gitti. Bu durum bana korkutucu gelmeye başladı. Hemen kapımı kapatıp kilitledim, önüne bir sandalye koydum. Camları ve perdeleri kapattım, ışıkları söndürdüm. Evdeki bütün kapıları kilitleyip en son odama girdim. Yatağa uzanıp derin derin düşünmeye başladım. Acaba Simon bana neden böyle demişti? Düşünürken uyuya kalmışım.

Uyandığımdaya güneş doğuyordu. Kalkıp kahvaltı yaptım ve işe gittim. İşten döndüğümde şok olmuşum. Eve girdiğimde salonda, avizeye bağlı bir zincir gördüm. Zincirin ucunda iç organları dışarı sarkan, kanlı bir tavşan asılıydı. Hemen polisi aradım fakat beni uyuşturucu kullanan evsiz birisi zannettiler ve hayal gördüğümü söylediler. Çok şaşırđım, ağzım açık kalmıştı. Burası ıssız bir yer olduğu için polis bile göndermiyorlardı. Ne yapacağımı düşünüyordum. Param yoktu, sadece tek mal

varlığım bu ev ve kapımın önündeki scooterı. Bu eve nasıl girdiğini düşündüm. Gelen kişi Simon mıydı? Nasıl hiçbir yeri kırmadan girmişti?

Buralarda yeni olduğum için hiç arkadaşım da yoktu, yani çağırarak kimsem yoktu. Evden çıkmak mantıksızdı; bunu yapan kişi dışarıda olabilirdi. Hava da kararmıştı. Sabaha kadar uyumama kararı aldım. Salondaki masaya gizli bir kamera yerleştirdim. Bu kişi nereden gelmişti?

Sabaha kadar zar zor uyumuşum. Uyuduğumda saat kaçtı bilmiyorum ama telefonun alarmı çalmadı. Saat şu anda iki, işe geç kaldım. Yüksek ihtimalle kovuldum. Buradan işe gitmek bir saat sürer ve işim 14.30'da kapanıyor. İçeriden birinin konuşmasını duydum. Hemen kapıya yaslandım. İçerideki ses, "Due to a child accident at the aqua park, the aqua park has been closed." diyordu. Bu ses televizyondan geliyordu. Kapıyı sessizce açtım, içeriye baktım. Kimse yoktu. Cam açıktı, bir de televizyon. Televizyonu kapattım, camı da perdeyi de. Hemen kamerama koştum. Laptopuma takip içindeki kaydı izledim fakat kayıt yalnızca iki saattir. Ben odama girdikten

sonra derin nefes sesleri geliyordu. Ardından kamera kapanıyordu. Bu nefes sesleri normal değildi; sanki nefes alırken zorlanan birinin nefes sesleriydi. Artık kesinlikle buradan gitmem gerekiyordu.

Hemen telefonumu aldım, uçak biletlerine bakmak için tarayıcıya girdim. Fakat o da ne? Hat yoktu. İnternet çekmiyordu. Evin zaten altyapısı olmadığından telefonumu kullanarak bağlanıyordum fakat artık o da yoktu. Hava tekrardan karardı. Bu sefer evime tuzaklar kurdum. Kapı kollarının üstüne bardak koydum. Pencerelelerin önüne de bardak yerleştirdim. Herhangi bir kapı kolu hareketinde veya pencere açıldığında bardak düşecek ve ses çıkaracaktı. Böylece uyanacaktım. Kamerayı ise duvarı yontarak (evin duvarları ahşap) içine yerleştirdim. Sonra uyudum.

Sabah kalktığımda odamdaki masa ters dönmüştü. Odadan çok dikkatli şekilde çıktım. Televizyonun altındaki dolabın kapağı açıktı ve içi tuğlaydı. Evde başka herhangi bir gariplik yoktu. Kameramı almaya gittim fakat kameram yerinde değildi. Duvarın içine iyice baktım fakat

yoktu. Bunun bir hırsız tarafından bulunması imkânsızdı. Yani kamerayı saklarken birinin beni izlemiş olması gerekiyordu.

Evin her yerine baktım, hiçbir şey bulamadım. En son televizyonun altındaki dolabı incelemeye gittim. Dolabın içi tuğlalıydı ve derinlere doğru ilerliyordu. Dolabın yanında, kamerayı sakladığım yere doğru bakan iki adet delik vardı. Telefonumu aldım, şarja taktım. Şarjı %100 olduktan sonra fenerini açtım ve dolaba girdim. Artık burası dolap değil, bir tüneldi. Derin, karanlık ve içeriden parazitlenme sesi geliyordu. Çok kısık bir şekilde “Gelsene, oğlum...” diye bir ses duydum. Sessizlik olduğu için net duyabiliyordum. Merdivenler çok tozlu, örümcek ağları vardı. Belli ki buraya çok uzun zamandır kimse gelmiyor. Merdivenler özenle yapılmamıştı; büyük-küçük, eğimli basamaklar vardı.

Aşağıya doğru inmeye devam ettim. En alt kata indiğimde burada koridorlar vardı. Koridorların duvarlarında eski, solmuş çizimler yer alıyordu. Bir yandan da bir çeşit ayak sürüme sesi geliyordu. *Korku ve kararsızlık içinde

derinlere doğru yürümeye devam ettim* Adımlarım yankı yapıyordu. Duvarlarda gördüğüm çizimler insan figürleriyle doluydu. Bazıları bağıyor, bazıları ellerini bir şeyden korumaya çalışıyor gibiydi. Havanın iyice ağırlaştığını hissediyordum. Nefes almakta zorlanıyordum. Koridorun sonuna yaklaştıkça ayak sürüme sesi kesildi. Yerini bir uğultuya bıraktı.

Koridorun sonunda büyük bir demir kapı vardı. Kapının üzerindeki semboller, duvarda gördüğüm çizimlerin aynısıydı. Ellerim titriyordu ama kapıyı açmam gerektiğini hissettim. Kapıyı ittim, gıcırdayarak açıldı. İçeri girdiğimde büyük, boş bir salon vardı. Ortada eski bir masa ve masanın üzerinde bir kamera duruyordu. Kendi kameram. Yanına yaklaşım aldım ve kaydı izlemeye başladım.

Kaydı izledikçe nefesim kesildi. Kamera beni çekmişti. Uyuduğum sırada odama birisi girmişti. Yavaş hareketlerle yanıma yaklaşıyor, yüzünü kameraya dönüp donuk bir ifadeyle bakıyordu. Bu Simon'dı. Ama gözleri simsiyah ve yüzü garip bir şekilde bozulmuştu. Sonra

odadan çıkmış, kameranın yerini alıp bu masanın üzerine koymuştu. Kayıt burada bitiyordu.

Kamerayı aldığım sırada arkamdan bir kapının kapandığını duydum. Dönüp baktığımda koridordan geldiğim kapının kapanmış olduğunu fark ettim. Hemen koşarak kapıya yöneldim ama artık açılmıyordu. Arkadan bir nefes sesi geldi. Dönüp baktığımda Simon'ı karşımda gördüm. Gözleri tamamen siyah, yüzünde dehşet verici bir gülümseme vardı.

"Buraya neden geldin?" dedi. Sesinde garip bir yankı vardı. Cevap vermeye çalıştım ama boğazımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Simon, bir adım daha yaklaştı. "Burası benim alanım. Buradan kimse sağ çıkamaz."

Arkamı dönüp kaçmaya çalıştım ama bir şey beni yere yapıştırdı. Simon, beni tutup masanın üzerine yatırdı. Ellerim ve ayaklarım hareket etmiyordu. Gözlerimi kapadım ve bağırmağa başladım. Ama hiçbir ses çıkmıyordu. Gözlerimi açtığımda kendimi odamdaki yatağımda buldum.

Her şey bir kabus muydu? Ama kamera hâlâ elimdeydi.
Yatağın kenarındaki duvarda büyük bir yazı vardı:
"KAÇMANIN ANLAMİ YOK."

Hemen evi terk ettim. Scooter'ıma atladım ve başka bir şehre doğru yola çıktım. Bu evde yaşadıklarımın bir açıklaması var mıydı, bilmiyorum. Ama bir daha asla geri dönmeyeceğim. Simon ve o karanlık koridorlar, sonsuza dek aklımda kalacak.

GERÇEK AMA DEĞİL

Ekin ATEŞ

Soğuk kış günü mağazasını açmaya geldi. Bu işin onun için kurtuluş olduğu düşüncesi ölmek üzere olsa bile direnmekte kararlıydı. İçeri girdi, montunu astı ve beklemeye başladı. Kimse gelmeyince sıkılıp arka odaya yöneldiğinde dış kapının üzerindeki zilin sesini duydu. İçeri aniden bir adam daldı ve ona bağırmaya başladı:

“Hiçbir zaman başarılı olamayacaksın artık vazgeç! Sen bittin artık. Ne yaparsan yap düzelmeyeceksin.”

Adamın sözlere onu derinden etkilemesine rağmen bir şekilde yıkılmamayı başardı.

“Şu haline bir bak. Sevdüğün, değer verdiğün herkes seni bırakıp gitti ama sen umrunda değilmişçesine hâlâ aptal mağazanı açmaya geliyorsun. Kabullen artık, bulunduğun durumu kabullen!”

Tartışma iyice kızışıyordu ki o adamın lafını bölüp:

“ Eh yetti be!”

diyerek elini havaya kaldırdı ve tam yumruğunu sallayacaktı ki bir ses duydu:

“Beyefendi? İyi misiniz ? Ne oluyor?”

”Görmüyor musunuz be!? Şu karşımdaki aptalla tartışıyorum.”

Tam vuracaktı ki ses, onu donduracak bir şey söyledi:

“Beyefendi siz iyi misiniz? Orada kimse yok!”...

HİÇ KİMSE

Elif ECRİN YILDIZ

Hiç Kimse.

Birazdan son derse girecektik. Son dersimizin edebiyat olması beni ayrıca sevindirmişti. Bunun sebebi Necla Hoca'nın çok neşeli enerjik bir hoca olmasıydı. O gün ne kadar yorulursak yorulalım son dersimizde edebiyat olunca sınıfı katlamak isteyen yorucu hava yerine cıvıl cıvıl renklere bırakıyordu. Azra'nın hasta olup okula gelememesi sebebiyle bugün 24 kişiydik. Öğrenci üzeri yeni çalmış öğrenciler yavaş yavaş sınıflarına girmeye başlamıştı ben ise sıramda oturmuş kitap okuyordum. Öğretmenler zilini çaldığını duyduğunda kitabımı kapayıp

çantama koydum, sınıfta oluşan uğultu gerçekten rahatsız edici düzeye ulaştığında hoca sınıfa girdi. Hocanın sınıfa girmesiyle kesilen uğultu daha deminki sınıfın aynı sınıf olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Bu arada kendimi tanıtmayı unuttum ben Eva.

Hocamız önce yoklama almak için öğretmenler koltuğuna geçti. Yoklama alındıktan sonra eğlenceli bir 40 dakika geçirdik hatta dersi ne zaman bittiğini anlamadım bile. Necla Hoca dersten çıkarken okumamız gereken bir kitap söylemişti. Neydi adı? Hatırladım: “Hiç Kimse” Ben de öyle bir kitap görmüştüm diye hatırlıyordum. Eve gittiğimde önce ödevlerimi yaptım ardından evimizin yanında bulunan kütüphaneye gittim. Bu kütüphanenin evimin yanında olması gerçekten çok güzeldi. Neredeyse aradığım tüm kitapları burada bulabiliyordum. Tahmin ettiğim gibi hocanın verdiği kitap da buradaydı. Kitabı ödünç olarak aldım ve eve gittim. Eve girdiğimde annemin kurabiye yaptığını anlamam çok uzun sürmemiştir. Masaya kitabı koyup biraz kurabiyelerden yedim. Odama geçtiğinde kitap okumam için gerekli olan kalbim kitap okuma köşemdeki masaya koydum. Kütüphaneden aldım kitabı açtım ve okumaya başladım. Yaklaşık olarak yarım

saat kitap okumuş olmalıyım ki sayfa 55'e gelmişim. Kahvenin de bittiğini fark ettiğimde okumayı bırakmaya karar verdim. Tam o sırada sayfanın sonunda yazan yazı dikkatini çekti. Bir adres yazıyordu, adres buraya yakındı. Yarın okulun tatil olmasını fırsat bilerek o adrese gitmeye karar verdim.

Gece yatarken verdiğim bu kararın sonuçlarını düşününce adrese gitmekten vazgeçmem gerektiğini düşündüm ama içimi yiyip bitiren bu merakla başa çıkamazdım. Bunlar gibi diğer tüm nedenleri düşünce oraya annemle gitmeye karar verdim. Muhtemelen annem saçmaladığımı düşünecek ama fikrimden vazgeçmeyeceğimi bildiği ve beni oraya yalnız yollamayacağı için benim ile gelmeyi kabul edecekti. Tüm bunları düşünürken ne zaman uyuyakaldığımı hatırlayamıyorum bile. Sabah kalktığında annemin yaptığı omletin kokusu burnuma gelmiş olacak ki uykulu gözlerimi yeniden kapanmasına engel oldum. Yataktan kalkıp üstümü değiştirdim, elimi yüzümü yıkayıp kahvaltısını yaptım. Kahvaltı sırasında annemi durumu

anlattım annem de düşündüğüm gibi bir tepki verdi ve benimle geleceğini belirtti.

Kahvaltımızı yapmamızın ardından annem hazırlandı ve adrese gitmek için yola çıktık. Adresin çok uzak olmaması yararımıza oldu demek isterdim ancak evin oradan yürümeye başladığımızdan beri yarım saat geçmişti. Bu kadar yürümek beni çok yormuştu. Ben sanırım araba ile gideceğimizi varsaymıştım. Neyse ki adrese varmıştık. Burası gerçekten çok güzel tasarlanmıştı. İki katlı, büyük bir bahçeye sahip tatlı bir evdi. Bahçesinde olan çiçeklerin kokusu insanı mest ediyordu.

Bahçeye girdikten sonra fark ettim ki hemen yürüyüşte solda yatan bir köpek vardı. Köpeğim ben gelince hareketlenmesi beni korkutsa da yeniden yatması ve annemin yanında olması korkumu hafifletmişti. Bahçenin sağ tarafında yer alan erguvan ağacının bahçeye kattığı hava insana neşe veriyordu. Ardından bahçedeki yoldan düz bir şekilde devam ettik. Yola devam ederken annemin elini sıktığımı fark etmemiştim. Kapıya yaklaştığımızda

annemin sıkımdan dolayı kızaran eli, elini bırakmam ile biraz olsun rahatlamıştı. Zile bastım ancak kapıyı açan olmadı biraz bekledim ve bir daha bastım. Bu sefer içeriden bir tıkırtı duydum. Sanırım bir kapıyı açmaya geliyordu ya da ben öyle olmasını umut ediyordum. Elimle kitabı koyduğum çantayı yokladım, kitap oradaydı adından dolayı zaten ilgimi çekmişti bu kitap. Hiç kimse garip bir isimdi. Kitabın içinde adreste bulunca bir şey olduğunu şüphelenmiştim lakin ya bu sadece bir çocuğun oyunuysa. Bir anlığına aklıma gelen bu düşünceleri dağıtmaya çalıştım. Böyle olsa da inanmak istemiyordum. Bu kitapta bir şey olduğundan emindim.

Annem elimden tutup beni geri çekti. Bu gitmemiz gerektiğini söylemesinin farklı bir yolu vardı. Anneme ve ardından kapıya baktım. O sırada açılan kapı gülümsememe neden olmuştu. Annemin tuttuğu elimi geri çektim ve kadına güler bir yüzle kitabı gösterdim. Kadın sorgulayıcı bakışları beni bulunca açıklama yapma gereği duydum. Kitapta kadının adresinin yazılı olduğunu söyledim. Kadının içeri geçmemiz için işaret etmesi söylediklerimi hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünmeme yetmişti. İçeri geçince evin dışarıya kadar

güzel olması şaşırmama neden olmamıştı. Gerçekten kadın zevk sahibi olduğunu anlamak zor değildi. Kadın bize tahminimce misafir ağırlamak için özel olarak ayarlanmış bir odaya götürdü. Ardından oturmamız için işaret annemin oturunca ben de yanına oturdum. Kadın ise bizim oturduğumuz yerin karşısına oturdu. Çantamdan çıkardım kitabı kadına uzattım, adresin yazıyor ne olduğu sayfayı açtıktan sonra geri çekildim, yerime geri oturdum.

Kızım beyaz saçları kitabın sayfasına değiyordu, sonra fark ettim ki kitap sayfasına değen tek şey kadın saçları değildi. Kadının gözyaşları sayfayı ıslatmaya başlamıştı. Damla damla sayfaya düşen göz damlaları beni daha çok meraka düşürmüştü. Kadını bu kadar üzen şey neydi? Neden ağlıyordu? Annemin:

"İyi misiniz" diye sorması ile kadın kitabı kapatıp bana baktı. Yazarın ismini yazılı olmadığı bu kitap bunu neden ağlatmıştı? Bu kitapla ilgili bir bildiği mi vardı? Kadın biraz sinirli biraz ise meraklı bir sesle bunu nereden bulduğumu sordu. Kadına edebiyat hocamızın bu kitabı önerdiğini ve kütüphanede bulduğumu belirttim. Kadın bu kitabı çok okuyan olmaz diye devam etti. Aslında biraz

haklıydı kitapta çok bir olay yoktu. Bir çocuğun mutlu bir şekilde geçirdiği bir hayatını anlatıyordu. Yani sıradan bir kitaptı. Betimlemelerinin güçlü olması dışında çok iyi bir anlatımı da yoktu.

Kadın bir sürü susunca

"Neden ağladınız?" diye sormadan edemedim.

Kadın ise cevap vermek yerine birkaç saniye daha sustu.

Bu kadar sessiz kalmasının uzun bir açıklaması olmalıydı.

Kadın söyleyeceklerini toparlamaya çalışır gibi öksürdü ve anlatmaya başladı.

"Ablam" dedi. Yine bir sessizlik oluştu. Devam edemeyeceğini anlayınca elime bir defter tutuşturdu.

"Bunu oku".

Sonra annemle evden çıktık. Kitabı da kadının verdiği defteri de çantama koymuştum. Evi varmak yaklaşık otuz beş dakika sürmüştü. Eve geldiğimde odama geçtim, kadının verdiği defteri açtım. Bu sefer kahvemi yapmamıştım çünkü çok heyecanlıydım ve kahve yapmakla uğraşamazdım.

Defterin ilk sayfasını açtığımda kırmızı bir renkte bastırarak yazılan bir yazı dikkatimi çekti:

“Hiç kimsenin yaşayamayacağı hayatlara.”

Ne demekti bu? Ne amaçla yazılmıştı ki? Ardından bir sonraki sayfaya baktım. Sanırım bir günlük gibi bir şeydi, tam anlamıyla bir günlük değildi ama öyle görünüyordu. Şöyle yazıyordu:

3 Ocak 2024

Merhaba Ben Hiç kimse,

Sanırım kendi kendime konuşuyorum. Deli olabilir miyim? Buraya taşınalı 3 ay oldu. Şu ana kadar dışarı çıkmamayı başardım. Annemle babam yolladığı paralar aylık ihtiyaçlarımı karşılamama yetiyor hatta artıyor. İnternette sipariş ettiğim şeyleri kapıya bırakılmasını söylüyorum, kimsenin olmadığından emin olduktan sonra çıkıp alıyorum. Annemle babam para yollamaktan başka bir şey yapmıyorlar zaten. Sanırım gerçekten çirkinim. Siz o olayı bilmiyorsunuz tabii. Annem o kadar güzel ki güzelliği dillere destan desem yeri var lakin ben öyle değilim. O ne kadar güzelse ben o kadar çirkinim. Annem bu yüzden beni hiç sevmezdi. Bir de kardeşim var. O da

annem gibi çok güzel. Annem küçükken en çok kardeşimle ilgilenirdi. En güzel şeyleri onu alırdı. Çirkin olmam benim mi suçumdu? Annem neden bana böyle davranıyordu? Annem beni mümkün olduğunca dışarı çıkarmazdı. Hep özel öğretmenler getirir ve onlara bana ders anlattırırđı. Özel öğretmenler bana ders anlatırken annem yüzümü görüyorlar diye utanırdı, çirkinliğimden utanırdı. Annem benden utandığını düşünmek beni çok üzüyordu ancak buna alışmıştım. Ben çirkindim, annem ise güzel. Bu hayatı 1-0 önde başladı. Bense çoktan 2 gol yemiştım. Biri annemin attığı gol diğeri çirkin olmamın getirdiği gol.

İlk sayfayı okuduğumda gözlerimden düşen yaşa engel olamadım. Bu nasıl bir anneydi! Bir insan evladına böyle yapar mıydı? Yapmıştı işte yapabiliyormuş. Bir sonraki sayfaya geçtim. Umarım bu sefer mutlu bir şeyler yazmıştır umuduyla.

18 Ocak 2024

*Merhaba ben Hiç kimse,
Bugün çok güzel bir gündü. Hatta güzel olduğunu düşünmeye bile başladım. Ben de konuya böyle başlamayı*

çok isterdim. Üzgünüm ama maalesef bu şekilde başlayamayacağız. Sanırım ölmek istiyorum. Yanlış duymadınız ölmek istiyorum. Üzgünüm ama maalesef bu şekilde daha fazla yaşayamayacağım. Tabi bunu yaşamak denirse. Ancak önce kitabımı bitirmeliyim, o asla basılmayacak olan kitabımı. Hiç kimse adlı bu kitabımdan size daha önce hiç bahsetmedim. Zaten anca bir sayfa yazmıştım değil mi size. Neyse bu kitabı yaşamak istediğim hayatıma adadım. Asla yaşayamayacağım o hayata. Hiç kimseyi yazarken içime bir huzur doluyor biliyor musunuz? Sanırım bir tek böyle kitaplarda mutlu bir hayatım olabiliyor. Bir de bugün çikolatalı bir tarif denedim. Tam adını hatırlamıyorum. Tadı zaten berbattı. Sanırım ben çikolatayı sade bir şekilde yemeye devam edeceğim.

Okuduktan sonra gözün masanın üstündeki kitaba ilişti: Hiç kimse. İçimden bir ses keşke o kızı tanısaydım, o kıza ne kadar değerli olduğunu anlatsaydım derken bunu dışarı gözyaşlarım vuruyordu. Neden ağlıyordum ki şimdi? O kıza bunları yaptıracak ne olmuştu ki? Çirkinsin çirkin. Bu kimi ilgilendirir. Hem güzellik göreceli değil midir? Kimine göre sarı saçlar çok güzeldir kimine göre

kumral. Kişiden kişiye değişen bu kavrama neden bu kadar kafayı takmıştı ki? Sadece birkaç insanın güzellik algısına uymuyoruz diye neden çirkin olalım ki? Bir sonraki sayfaya baktım:

25 Ocak 2023

Merhaba ben Hiç kimse,

Bugün hiçbir şey olmadı. Aslında yazacak bir şey de yok. Biraz yalnız hissediyorum sanırım o yüzden yazmak istedim. Tamam, tamam. Konu buldum. Kitabım neredeyse bitti. Tüm gün evde olunca hızlı yazılıyor. Burada size bir sürprizim daha var. 3 şubat'ta annemlerin yanına gidiyorum. Evet yanlış duymadınız dışarı çıkacağım. Hem annemin kokusunu çok özledim. O beni hiç özlemese de. Neyse şimdiden gideceğime dair planlar yaptım bile.

Bu sayfa okuduktan sonra içinde biraz olsun umut doldu. Belki annesiyle arası dzelirdi. Umarım dzelirdi...

Şubat 2023

Merhaba ben Hiç kimse,

Planda bir değişiklik oldu ve annemin yanına bugün geldim. Annem beni tersledi ve neden habersiz geldiğini sordu. Utanmasa dışarı atacaktı. Sanırım öyle bir yokluktayım ki onun o bağırmasını bile özledim. Merak etmeyin annem bana bir daha bağıramayacak. Bu arada annemler Samsun'da oturuyor. Ben ise İstanbul'da yaşıyorum. Daha fark ettim yeni diğer sayfalarda yazmadığımı bunu. Kusura bakmayın.

Sayfayı bitirdiğimde gözüm şuraya kaydı "Merak etmeyin annem bana bir daha bağıramayacak".

Hiç kimse ne yapacaktı? Yoksa, öyle bir şey yapamazdı değil mi? Bir sonraki sayfaya geçeceğim sırada annem yemeğin hazır olduğunu belirtince kitabı kapayıp mutfığa geçtim. Annem yemek yerken günlükte ne yazıldığını sorunca resimler olduğunu söyledim. Bir de kızın kendini çirkin bulduğu için bir şeyler yazdığını. Annem deftere okuyunca kadına geri götürmemiz gerektiğini söyledi. Ben tek gidebileceğimi söyleyince annem itiraz etse de kadının iyi biri olduğunu düşününce kabul etti. Yemekten sonra odama geçip defteri okumaya devam ettim.

10 Şubat 2023

*Merhaba ben Hiç kimse,
Ben bugün güzel bir şey yaptım. Annemle babamı öldürdüm. Evet ben yaptım. Artık annemin söylemlerine dayanamadım ve bu kararı verdim. Ben çirkin değilim. Çirkin olan sizin düşünceleriniz. Annemle babamı nasıl öldürdüğüme gelecek olursak: Annemin yüzüne hiçbir şekilde dokunmadım. Gerçekten çok güzel bir yüzü var çünkü. Tam olarak karnının ortasından bıçakla 3 delik açtım. Kan kaybından öldü. Babamın aslında bir suçu*

yoktu. O annemin ölümüne şahit olduğu için ölmek zorunda kaldı. Ardından ikisinin cesedindeki kan lekelerini temizledim ve polisi aradım. Polis olay yerine gelince hüüngür hüüngür ağlıyordum. Beni sorguya çektiklerinde o saatte dışarıda olduğumu söyledim. Bu arada beni tebrik edebilirsiniz. Sırf cinayeti işlerken sorun çıkmasın diye buraya geldiğimden beri sürekli dışarı çıkıyorum. Bence bunun için bir tebriği hak ettim.

Sayfayı bitirdiğimde dehşete kapılmıştım. Nasıl yani? İçimi bir korku sarmıştı. O kızın böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmemiştim.

*Merhaba ben Hiç kimse,
Size iyi bir haberim var. Kitabımı bitirdim. Polisler hâlâ katili bulamadı aslında bence o kadar zor değil katili bulmak. Değil mi? Neyse canım. Bu arada en kısa zamanda intihar edeceğim, haberiniz olsun. Annemle babamı öldürdükten sonra buna daha fazla katlanamadığımı fark ettim. Üzgünüm ama ben de öleceğim.*

Elinde tuttuğum defterimle beraber titriyordum. O kadar çok korkmuştum ki tüm vücudum kaskatı bile kesilmiş olabilirdi. Sonraki sayfaya geçtiğinde korkum biraz daha arttı çünkü tarih kısmında adrese gittiğim günden bir gün önceki tarih yazıyordu.

24 Mart 2024

*Merhaba ben Hiç kimse,
Kitabın basılılı çok oldu. Çok fazla okuyanı yok ama ben mutluyum. Hayalimi gerçekleştirdim sonuçta değil mi? Bu arada 26 Mart gibi ölmeyi planlıyorum. Herhalde alnımdan vurmam kendimi. Kan kaybederek ölmeyi tercih ediyorum. Bileklerimi keser sonra ölmeyi beklerim. Belki ölürken akan kanla o duvara resim falan da çizerim. Çizebilir miyim? Resim yeteneğim kötü. Neyse ya normal durup ölmeyi beklerim.*

Korkuyla kitabı kapattım, ellerim bembeyaz olmuştu, yüzümün rengi solmuştu. En başta üzöldüğüm o kızın içinden nasıl böyle bir şey çıkmıştı. Akşam zar zor uyudum. Daha doğrusu sadece gözlerimi kapadım, bir ara uyumuştum ama sonra hemen geri uyandım. Sabah

erkenden kalkıp annemle kahvaltı yaptım. Ardından kadının evine gidip kurabiye götüreceğimi söyleyerek annemden o eve gitmek için izin aldım. Annem beni sıkıca tembihledi. Kadının evine vardığımda kapının hafif açık olduğunu gördüm. Kapıyı açıp içeri girdim. Kadın gerçekten defterde dediği gibi bileklerini keserek kan kaybından ölmüştü. Duvarda ise bir yazı vardı: Merhaba ben Hiç kimse.

O an attığım çığılığı komşulardan biri duymuş olacak ki hemen insanlar oraya üşüştü. Polisler gelmesine rağmen kalabalıktan gürültü hiç eksik olmuyordu. Polisler annemi de çağırdıktan sonra beni sorguladılar. Bir kitapta adres yazılı olduğunu ve kadını oradan tanıdığımı, evine arada gelip gittiğimi söyledim. Polisler daha fazla sorgulamadan beni serbest bıraktılar.

Eve gittiğimde annem bana sıcak bir kahve yaptı. Kahvemden bir yudum bile almamış eve geldiğimden beri bir sayfa bile hikaye okumamış. Akşam annem benim uyuduğumdan emin olduktan sonra uyumuştü yani ben öyle hissetmiştim.

Eva'nın annesi:

Eva uyuyana kadar orada bekledim. Uyuduğundan emin olunca kendi odama geçtim. Sabah kalktığımda üstümü değiştirdim. Eva'yı uyandırmak için odasına gittim ancak boğazında yer alan bir kesikle yatağının kana bulanmış halini görmek çığlık atmama sebep olmuştu. Hemen polisi aradım. Polislere olanları anlattım geldiklerinde. Eva'nın cansız bedenini görmek beni gerçekten çok kötü etkilemişti. Eva benim yaşama sebebidir. Neşe kaynağımdır ancak o da şimdi ölmüştü. Eva'nın yatağında bir not bulunmuştu. Notta şöyle yazıyordu: Merhaba ben Hiç kimse.

Eva'nın ölümünden ben sorumluydum. Eğer o gün ona hayır deseydim. Onu eve götürmeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Üçüncü şahıs:

Bir erkek çocuğu yolda yürürken duvarın üstünde bir defter gördü. Merakını yenik düşüp o defteri aldı. İçine bakınca günlük tarzı bir şey olduğunu anlamıştı. Duvarın üstünden aldığı defteri çantasına koymaya karar verdi. Daha doğrusu kendi ölümüne karar verdi. İşin kötü yanı o bunun farkında değildi.

İRİS

Elif Elvin SONER

Benim adım İris, ben cıvıl cıvıl giyinmeyi seven biriyim ben, parlak rengarenk pantolonlarım, çizgili bluzlarımla zaman mekân fark etmeksizin istediğimi giyinir çıkarım. Saçlarımı rengarenk boyatırım her zaman, bir de değişik saç şekilleri çok hoşuma gider. Farklı farklı şekiller denerim her gün ayakkabılarım, benim canım ayakkabılarım zaten dünyalar kadar ayakkabım vardır ama yine de her gördüğüm ayakkabıyı alırım. Makyaj malzemelerine çok para harcarım renkli renkli makyaj malzemeleri alırım onlarla aklıma ne geliyorsa yüzüme onu yansıtırım. Çocuklar beni çok sever renkli

kıyafetlerim, makyajım, saçlarım onların ilgisini çeker. Gün içinde evden çıktığımda bir de yağmur yağıp güneş açıyorsa gökkuşağına ulaşmaya çalışırım bu renkli dış görünüşüme güçlü bir bütünlük katmak isterim gökkuşağındaki renklerin gücü olduğuna inanırım o güce sahip olmak isterim. O güce sahip olduğum zaman yeryüzünde ve gökyüzünde ne bir siyahlık kalacak ne de karanlık düşünceler...

İşin aslına baktığımız zaman İris'in adından bile şüphe etmemiz lazım çünkü kafasını renklerle o kadar bozmuş ki sonradan aslında gökkuşağı anlamını taşıyan özü Latineden gelen İris adını kendine uygun olarak görmüş ve değiştirmiş. İç dünyası görünenin aksine karanlık geceleri, tozlu eski evleri, çatlamış ahşapları, rengi solmuş resimleri andırırçasına vahim durumda. Küçüklüğünde yaşadığı külüstür evinde başına gelen karanlık olaylar bu olaylara ailesinin susması adeta sadece karanlığı gören kör gözler gibiydi onun için. Kendi kaderinden tek başına kurtulmak istedi aslında. Bu kurtuluşa insanlara kendini renkli göstererek ulaşacağını düşündü aslında başarısız olduğu söylenemezdi o renklerin ardındaki karanlık kişiyi küçüklüğünden beri kimse görmüyordu zaten kendini

saklamaktan da hiç kaçınmadı yaşantılarını içine gömdü renklerle de üstünü örtmüştü. O sahte örtüyü kaldırıp gömülü olan şeyleri çıkartınca aslında gerçek renkler görünmeye başlayacaktı fakat buna ne zaman cesaret edeceğini bilemiyordu ama ben şunu söyleyebilirim gömülü şeyler renkli örtüden soluk çiçekler çıkmaya başlamıştı.

SUSMAYAN SESLER

Elif ELVİN SONER

Bir aralık sabahıydı. Sanem yatağından kalkıp penceresinden dışarıya baktı. Kar yağıyordu hava çok soğuk olmasına rağmen içerden gelen, fırından yeni çıkan kurabiye kokusu içini ısıtmıştı. Elini yüzünü yıkadı aşağı indi. Annesine belinden sarıldı ve bir öpücük verdi. Annesi "Günaydın kızım sonunda uyanabildin." dedi. Sanem annesinin sözlerini sırtarak dinledi dün gece film izlemekten uyuyamamıştı. Masaya oturdu o sırada babası da geldi hep birlikte kahvaltı yaptılar. Daha sonra Sanem annesinin kurabiyelerinden aldı ve odasına çıktı biraz çizim yaptı biraz film izledi. Uzun bir süreden sonra

ailesinin sesini duyamayan Sanem meraklanıp aŒađıya indi. Etrafa bakındı kimse yok annesini aradı ulaŒamadı, babasını aradı ulaŒamadı git gide daha çok merak duyup korkmaya baŒladı. Birden kapı çaldı Sanem koŒarak kapıyı açmaya gitti ama aınca gördü ki ne annesi gelmiŒ ne de babası. KarŒısında teyzesini gördü. Sanem telaŒlı bir Œekilde teyzesine durumu anlattı teyzesi de meraklanmaya baŒlamıŒtı. Sanem teyzesinin bu hallerini görünce hemen odasına çıktı dŒnmeye baŒladı. Bin bir türlü felaket senaryosu geçiyordu aklından ama gerçekten neler olduğunu aklı almıyordu. Beklemeye karar verdi. Bekledi, bekledi, bekledi ama nafile kimse gelmiyordu. Teyzesi gitmiŒti evde tek baŒınaydı hava karardıkça korkusu artıyordu. Telefonu çaldı, saniyesinde açtı. Kim olduğunu bilmediği bir numara arıyordu ama konuŒan biri yoktu. Sanem seslenmeye baŒladı ama karŒı taraf ses vermiyordu en sonunda telefonu kapattı. Uyursa sabah ailesinin geleceğini dŒnerek uyuyakaldı. Alt kattan "Kızım artık uyan!" diye bağırıyordu annesi. Aslında bunların hepsi Sanem'in kafasında kurduğu bir senaryoydu ne annesi kaybolmuŒtu ne babası ne de teyzesi gelmiŒti. Üç yıldır Sanem'in hayatı böyle geçiyordu kafasında kurduklarıyla

gerçek dünyanın arasındaki fark yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı artık fark edemiyordu. Annesinin sesiyle beraber aşağıya indi sessizliğinden annesi yine bir şeyler olduğunu anlamıştı. Sanem'in ilaçlarını getirdi içtiğinden emin olmaya çalıştı çünkü Sanem'in dediğine göre kafasındaki sesler ona ilaçlarını içmemesi gerektiğini söylüyordu. Annesi düzenli şekilde ilaçlarını içirmeye çalışırdı onun psikolojik destek almasını sağladı. Annesi Sanem'e karşı çok ilgili ve sabırlıydı. Kızını kaybetmek istemiyordu bu seslerin gitmesi herkes için daha iyi olacaktı. Önümüzdeki yıllarda Sanem'in hastalığı düzelmeye kafasındaki sesler susmaya başlamıştı. Sanem, hayatın gerçekliğini kavramaya başlamıştı bunların hepsini annesine borçluydu saf sevgisi, şefkati onu iyileştirmişti aslında. Olayın özü de buydu sevgi iyileştirir hayata bağlar aynı Sanem'e yaptığı gibi.

ZAMANIN CEBİNDE

Esat Baran KOÇAK

Deniz, büyükbabasından kalan cep saatini eline aldığında, saatin kapağı hafifçe aralandı. İçindeki zaman durmuştu. Akrep ve yelkovan birbirine dokunmuş sanki vedalaşıyordu.

Saatin içinden hafif bir rüzgâr esti. Kulaklarına tanıdık bir ses çalındı: çocukluğunda bahçede oynarken duyduğu çınlayan kahkahalar. Zaman, bu küçük saatin içine gizlenmiş, saklanmıştı.

“Zamanı taşımak zor” diye fısıldadı Deniz, saate bakarak.

“Bazen durmasını ister insan, ama o hep kaçır.”

Cebine koyduğu saat, yavaşça ısındı; sanki içinde bir kalp atıyordu. Deniz, o an anladı. Zaman asla durmaz, sadece bir anlığına avuçlarına konar, sonra yine uçar gider.

YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Etka DEMİRCİ

Merhaba ben Daniel. 19 yaşında basketbol oynayan Amerika’da yaşayan bir üniversite öğrencisiyim. Mahallemdeki bir basketbol kulübüne gidiyorum ve orada dört senedir oynuyorum. En büyük hayalim üst liglerde oynamaktı ve bunu gerçekleştirmek için artık bir şey yapmam gerekiyordu. Kara kara düşünüp okuluma gidip gelmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir sabah okulda sınıflar arası basketbol turnuvası olacağını söylediler ben de sınıfımda iki arkadaşımınla birlikte bu turnuvaya katıldım turnuvada ikinci olsak da iyi

oynayışım 6đretmenlerin ve g6zlemci g6z6ne çarpmıştı. Turnuva sonrasında bir g6zlemci beni yanına çağırıp beni beğendiğini ve onun takımında oynamak isteyip istemediğimi sordu. Daha sonra bana takımı ile ilgili birkaç bilgi anlattı, bu takımın ismini daha 6nce duymuştum ve ilgimi çekti. Ondan bir iletişim numarası alıp akşam ona geri d6neceğimi s6ylemiştim. Akşam eve gidince ailemle bu konuyu konuşup izin aldım ve bir sonraki g6n adamı arayıp idmana katılmak istediğimi s6yledim. Sonraki g6n olunca adamın bana attığı konuma doğru yola ıktım. Antrenman sahasına ulaştığımda beni bir adam karşıladı ve soyunma odasına g6t6rd6. Antrenmanda iyi bir performans sergilemiştim. Sonrasında ko beni odasına çağırıp teklifini yaptı. aylık 20 bin euro ve t6m masraflarım karşılanacaktı. Tabi ki bu teklifi kabul ettim ve s6zleşme imzaladım. İki g6n sonra bir maımız vardı. Ma g6n6 geldi. Maça çıktık ve gayet g6zel ilerliyorduk, ta ki o çocuğu g6rene kadar. Kim diye sorarsanız başarılarımdan nefret eden o ocuk. Aynı mahallede oturduğumuz için 10 sene boyunca aynı okullarda 6đrenim g6rm6řt6k. İyi basket oynayışımdan dolayı benden nefret ediyordu. Onu maçta g6rd6đ6mde bir

şeylerin ters gideceğini tahmin ettim. Maç içinde sürekli beni itiyordu, faul yapıyordu, yine de sesimi çıkarmıyordum. Sonra topu kapıp atağa çıktım. Tam topu potaya atarken üstüme doğru sıçradı ve beni yere yığdı. Büyük ihtimal bacağım kırılmıştı ama o anki adrenalininle hızlıca yerden kalkıp o çocuğa saldırdım ve oyundan atıldım. Koç eğer böyle bir şeyi bir daha yaparsam takımdan kovulacağımı söyledi. Hastaneye gidip ayağımı alçıya aldırdıktan sonra eve geçtim. Gece uyuyordum ve bir anda cam kırılma sesiyle uyandım. Evet odamın camı kırılmıştı ve dışarıdan bir taş atılmıştı. Hemen cama çıkıp baksam da kimseyi duyamadım ve tek ayağımın üstünde sekerek odamdan çıktım. Parmak uçlarıma basarak salona doğru ilerledim ve bir anda gördüğüm şey karsısında donakaldım. O an ne yapacağımı bilemedim. Elinde bir silah ile karşımda duruyordu. Evet, o...Benden nefret eden o çocuk Jackson. Ellerimi yavaşça havaya kaldırdım ve ne yapmaya çalıştığını sordum. ve bana dedi ki:.....

Neler olduğunu anlamadım gözümü açtığımda bir odadaydım ve Jackson karşımda duruyordu. Ona burada ne işim olduğumu sordum. Beni benle ilk tanıştığımda beri

kıskandığımı söyledi. Benim çok ön planda olduğumu ve bundan rahatsız olduğunu söyledi. Artık her şeyi düzeltmenin gerektiğinden bahsetti iyi anlaşmaya arkadaş olmaya karar verdik. Ben onun bu konuda iyi niyetli olduğunu düşündüm başıma geleceklerden habersiz bir şekilde. O benden bir yaş küçüktü. Sonraki sene benimle aynı üniversitede okudu ve benim basketbol takımına geldi. Aynı mahallede oturduğumuz için okula beraber gidiyor geliyor antrenmanları beraber yapıyorduk. Her şey çok güzel ilerliyordu artık gerçekten yakın bir arkadaş olduğumuzu hissediyordum. Bir gün bana evinde parti olacağını söyledi ve beni de davet etti. O akşam bana bir şeyler içirdi ve kafam güzel olmuştu. Sonra beni video kaydına alıp konuştuğum saçma sapan şeyleri kaydetmişti. Bunların içinde kulübümüzün koçuna ettiğim laflar vardı. Aslında o koçla hiçbir derdim yoktu ama ne dediğinin farkında değildim. İki gün sonra antrenmanda koç beni odasına çağırdı artık bu kulübün bir üyesi olmadığımı ve derhal salondan çıkmamı söyledi. Ne olduğunu sorduğumda ise bana o videoyu gösterdi. Gözlerime inanmadım bu videoyu Jackson çekmişti ve o an anladım ki Jackson'ın amacı benle barışmak değildi. Beni

kandırmıştı ve hayatımı mahvetmişti. Üniversitenin son senesini bitirmiştim ama bir sıkıntı vardı. Takımımızdaki koç ünlü bir insan olduğundan okulda, günlük hayatımda, mahalleimde herkes benden nefret etmeye başlamıştı. Bir süre sonra algıların kırılacağını düşündüm ama nafile hiçbir şey değişmiyordu.

Artık asosyal bir insan olmuşum ve hayatımı devam ettiremiyordum.

Annemle babam ayırdı ve bu hayattaki tek destekçim annemdi. Annemle konuşmam gerekiyordu çünkü bu konuda bana yardım edebilecek tek kişi annemdi. Sahte bir kaza ile kendimi ölü gösterip sahte bir cenaze yapıp bu ülkeden gidecektim ve karanlık işleriyle tanınan amcam bana bu konuda yardımcı olacaktı. Her şey planlandı, gideceğim ülkeye kadar her şey kesinleşti.

Bir ay ortalıktan yok oldum. Kayıp ihbarı verilmişti ve aramalar başlamıştı. Amcam ölen bir adamını benmişim gibi gösterdi ve cenazem yapıldı. Artık resmi olarak ölü gözüküyordum

Ancak İspanya'da Luka adıyla küllerimden yeniden doğuyordum. Zor olacak biliyorum. Ama bir şeyi daha çok iyi biliyorum. Her düşünüş daha iyi bir kalkış içindir. Beni sabırla dinlediğiniz için teşekkür ederim.

KARA KEDİ

Hüma AKÇAY

Ben herkesin bildiği sıradan kızlardan değilim. Ben bir periyim. Ciddiyim. Her gün insanlar mutlu olsun diye üzerlerine peri tozu atarım. O peri tozlarını yapmak ne kadar zordur. Her gün annemin mutfak dolabına sakladığı altın renkli paketlerin içindeki garip şekilli şeyleri ezerek yapıyorum. Ama gariptir ki insanlara bu tozları atınca sinirlenirler. Yetişkinler çok çok garip. Onları mutlu etmek mümkün de değil. Bir peri olan ben bile insanları mutlu edemezken başkaları nasıl olur da bunu yapabilir. Her gün ağzımı yamultarak konuşan siyah elbiseli adam insanların

basit bir hapla mutlu olabileceğini söylüyor. Oysaki benim peri tozlarım çok daha iyi. Hem para da almıyorum. Yine bir gün bu yamuk adamı izlerken biri cama vurdu. Baktım. Kara kedinin teki gelmiş bana bakıyor. Neye bakıyor? Pencereye doğru yaklaştım ve cama vurdum. Ağzını açtı. Sakın bu kedi yamuk ağızlı siyah elbiseli adamın ajanlarından biri olmasın. Kediler ajan olabilir mi ki? Hem annem o adamın sadece sunucu olduğunu söylüyor. Ama yetişkinlere güven olmaz. Bu kedi onun ajanı olmalı. Benim peri tozlarımı çalmak için gelmiş! Yetişkinler neden bu kadar korkunç?! Koşarak odama çıktım ve peri tozlarımı sakladım. Tam arkamı dönüp odadan çıkıyordum ki o kara kediyi gördüm. Kapının eşiğinde durmuş çıkmamı engelliyor. Anlık gelen bir cesaretle kedinin üstüne atlayıp bağırmaya başladım. Kediyi bir yandan dövüyor, bir yandan da boğazım yırtılırcasına bağırıyordum. Annem koşarak yanıma geldi. Bileklerimi tuttu.

"Dur, ne yapıyorsun?!"

"Kedi! O kedi peri tozlarımı çalması için gönderilmiş. Bırak beni."

"Sakin ol kedi gitti. Ben evden attım onu. Peri tozlarını da çalamadı. Lütfen sakın ol."

Sakinleşip ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Odama girip ağlamaya başladım. Bacaklarımı uzatıp sırtımı duvara dayadım. Tavana bakıyordum. Ne zaman tavana baksam sakinleşirim. Bir süre sonra tavana bakmaktan boynum ağrıdı ve kafamı indirdim. Ve onu gördüm. Ayaklarımın ucunda dik dik bana bakıyor.

"Ne var, ne istiyorsun? Bende bir şey yok."

"Gel dışarı çıkalım. İnsanları mutlu etmekten bıkmadın mı? Biraz kendini düşün."

Konuşabiliyor mu?! Kesin bir ajan. Ama dediği şeyler doğru. Neden mutlu olamıyorum? Hep başkalarını mutlu etmek gerçekten çok yorucu.

"Hadi gidelim!"

"Pencereden çıkıp bulutlara doğru uzanan bir yol yapacağım. Hadi pencerenin kenarına çık."

Pencerenin kenarına çıktım. Evet! O yolu gördüm. Peri tozlarıyla kaplı, bulutlara kadar çıkan upuzun bir yol. Yola atladım. Karşımda bir tabela. Bir şeyler yazıyor. İyi de benim okumam yok ki. Henüz okula gitmiyorum.

"Böyle yavaşsan seninle dünyayı gezemeyiz. Hadi ne duruyorsun yürüsene."

"Üzgünüm."

Yürümeye başladık. Gidiyorduk ama manzara hep aynı. Değişen hiçbir şey yok.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

"Geldik. Karşıya bak."

Karşımızda upuzun bir pencere. Bulutların da tepesine çıkıyor.

"Ne bu?"

"Şimdi seninle buradan atlayacağız."

"Neden?"

"O pencerenin arkasında perilerin yaşadığı bir şehir var. Gitmek istemez misin?"

"İsterim."

"O zaman gidelim."

"O pencereden atlarsak düşeriz."

"Perilerin kanatları olur. Senin yok mu?"

"Bilmem."

Pencereye doğru ilerledik.

"Hazır mısın?"

"Ya kanatlarım yoksa?"

"Her perinin kanadı vardır."

"Ama..."

"Zamanımı boşa harcama, atla gitsin."

Atladım. Düşüyordum. Peki kanatlarım? Neden yoklar?

Yere mi çarpacağım? Ölmek istemiyorum. Kedi nerede?

Neden yanımda değil? Korkuyorum.

Bir saat olmadan kızın ölü bedeni bulundu. Henüz 6 yaşındaki bu kız, kendini peri sanan bir şizofren di.

HAYATIN İNCE İPLİĞİ

İrem Su Bayrak

Merhaba, ben Gökçe Hacı Sabancı Anadolu Lisesi 12. sınıf öğrencisiyim. Bu yıl YKS adında bir sınava gireceğim. Haftada dört gün sınavda daha başarılı olmak için okul çıkışı dershaneye gidiyorum. Bir kardeşim var adı Deniz. O da benimle aynı okulda okuyor yani. Hacı Sabancı Anadolu Lisesinde 9. sınıf öğrencisi. Söylediğim gibi okul çıkışlarında genelde dershaneye gidiyorum ve bu yüzden kardeşim eve benden farklı bir minibüsle dönüyordu. Fakat bir gün gece geç saatlere kadar hatta günlerce eve dönmedi. O gece annem ve babam hemen

karakola gidip kayıp ihbarı vermek istedi fakat kaybolmasının üzerinden henüz 24 saat geçmediği için sabah gelmelerini istemişler. O gece kimse uyuyamadı herkes büyük bir telaş içerisindeydi, çok korkuyorduk annem sürekli ağlıyordu. Bense kendimi suçluyordum çünkü belki de o minibüste ben de olsaydım böyle bir olay yaşanmayacaktı. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Aynaya baktığımda göz altlarımın hayatım boyunca olmadığı kadar mor olduğunu ve gözlerimin içinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Hâlâ ağlıyordum, saçım ve kıyafetlerim dağılmıştı. Hem de kendimi dışarıda görsem evsiz zannedebileceğim kadar dağılmıştı görüntüm. Bütün makyajım akmıştı ve bugün şanssız günündeydim çünkü maskaram akmıştı. Herhangi bir pandadan farkım olup olmadığı tartışılabilir. Korku dışında hiçbir şey hissetmiyordum resmen hissizleşmiştim. Dedem ve babaannem hemen bizim eve geldi, onlar ne kadar kötü durumda da olsa beni teselli etmeye çalıştılar. Fakat çok da başarılı olduklarını söyleyemem. Babaannem uyumam için beni zorluyordu ancak ben anneme baktığımda daha çok ağlamak istiyordum. Tabi ki uyuyamayacağımı biliyordum ama babaannemin başımdan ayrılması için

uyuma taklidi yaptım. Zor da olsa bir şekilde sabah oldu. Annem ve babamla hemen karakola gittik. İçimdeki ufacık umutla bugün ilk defa mutlu oldum. Polisler hemen mobese kayıtlarına baktı. Minibüs en son bir durakta durup normalden farklı güzergahta ilerliyordu. Kayıtların devamında bir ormana gidiyordu. Kayıtlar buraya kadardı. Bitmek bilmeyen ağlama seanslarım yine başlamıştı. Açıkçası ormana getirmesini bekliyordum. Tabi ki az da olsa ben de haber izliyordum ve başına gelebilecek olayları gayet iyi biliyorum. Yanılmamak aslında insana mutluluk verir ama bu olay için mutluluk düşüncesi bile saçmaydı. Hemen polis ekipleri o ormana gitmek için hazırlandı. Arkalarından biz gittik ama gördüğümüz manzaranın bizi çok mutlu ettiğimi söyleyemem. Evet orada birçok çocuk cesedi vardı. Ben kardeşimin ölümü düşüncesiyle kahroluyordum ki bir şey oldu . Kardeşimin bağırış sesini duyduk. Hemen o tarafa doğru koşmaya başladık fakat polisler bizim burada güvende olduğumuzu ve oraya gitmemiz için ilk başta onların kontrol etmesi gerektiğini söylediler. Sesin geldiği yöne gittiler. Kulağa çok kısa gelebilir ama benim için hayatımın en zor beş dakikasını yaşadım . Evet normal olarak ağlıyordum ama

kardeşim yaşadığı içinde mutluydum. En son biz sesin olduğu yöne doğru gittik ve kardeşimi gördük ama çok kötü bir haldeydi. Üstü yırtılmıştı, göz altları mosmordu ve vücudunun görünen her yerinde yaralar vardı. Hemen sarıldık yine ağlıyorduk ama bu kez üzüntüden değil tam tersine mutluluktan ağlıyorduk. Polisler bize kardeşimin ilk başta ifade vermesi gerektiğini söylediler. Diğer polisler olay yerini incelerken biz de iki polisle birlikte ifade vermek üzere karakola gidiyorduk. Karakola geldik ve nihayet kardeşimin başından geçenleri öğrenebilecektik. Karakola gelirken başından neler geçtiğini sorduk sormasına ama cevap vermek istemeyince biz de zorlamadık ama burada anlatması zorunluydu. Kardeşimi hemen bir polisle odaya aldılar. Biz de küçük bir odadan onları yanımızda birkaç polisle izliyorduk. Kardeşim ilk normal bir şekilde minibüse bindiğini söyledi sonrasında minibüsün güzergâh değiştirdiği duraktan önce herkesin indiğini ve şoför ile tek kaldığını söyledi. Dediğine göre şoför ilk başta ona rahatsız edici şekilde hitaplarda bulunmuş sonrasında ise güzergah değiştirip aracı bir ormana sürmüştü. Kardeşim

inmek istediğini söylese de arabayı asla durdurmamış.
Onu ormana getirmiş ve.....

Şoförün telefon konuşmasına göre başka bir ormandaki barakaya gideceklermiş. Orman yolunda minibüsün karşısına bir adam çıkmış, şoför de adamı ezmek için direksiyonu diğer tarafa doğru kırmış ama arabanın kontrolünü de o saniye kaybetmiş ve en son karşıdan gelen başka bir araca çarpmış. Kardeşim aracın arka tarafında olduğu için bir şey olmamış fakat şoför ağır yaralanmış. Bu olayları anlatmamın elbette bir nedeni var. İnsanlar bu çağda bile sanki sonsuza dek yaşayacak gibi davranıyor. Ben bu olaydan çok etkilendim hayatımı doya doya yaşamak için birçok adım attım. Sonuç olarak hayatın yünden bir ipliğe sarılı olduğunu unutmamamız gerekir.

SABIR

Kadir Taha ÖZAŞIK

Aylardan Şubat, soğuk bir kış sabahıydı. Demir, her gün olduğu gibi sabah altıda uyandı, yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Bu aralar çok heyecanlıydı çünkü birkaç hafta önce evinin önünde bir yavru köpek bulmuştu. O gün, köpek için hemen bir kulübe yapmıştı. Bugün de her zamanki gibi ona mama vermek için yanına gitmek istedi. Fakat kulübeye vardığında köpek orada yoktu ve mama kabındaki mama da hiç azalmamıştı. Demir korktu, mama kabını düşürdü ve hemen köpeği aramaya başladı. Etrafta

ne kadar arasa da onu bulamadı. Çok üzüldüğü için ailesinden o gün okula gitmemek için izin istedi ama ailesi buna izin vermedi. Mecburen okula giden Demir, derslerde sürekli günü bitirmeyi düşündü. Okul biter bitmez eve koştu ve bir kez daha köpeği aradı. Ama yine bulamadı. Zamanla Demir'in hevesi kayboldu. Artık eskisi gibi heyecanla uyanmıyor, mutsuz bir şekilde okula gidiyordu. Bir gün, eve dönerken yaşlı komşusu Ali Amca onu durdurdu. Ali Amca, Demir'in üzgün olduğunu fark etmişti.

“Ne oldu, oğlum?” diye sordu.

Demir her şeyi anlattı. Ali Amca dikkatlice dinledi ve sonra:

“Buradan uzakta bir inşaat alanı var. Orada sokak köpekleri yaşıyor. Belki senin köpeğin de oradadır. Git bir bak istersen,” dedi.

Demir yeniden umutlandı. Eve gidip biraz mama ve su aldı, hemen inşaat alanına doğru yola çıktı. Hava soğuktu ve kar yağıyordu ama Demir pes etmeden yürüdü. İnşaat alanına vardığında, etraf çok sessizdi. Bir süre dolaştı ve uzaktan zayıf bir havlama ses duydu. Hızla sese doğru

ilerledi ve köşeye sıkışmış, titreyen yavru köpeği gördü. Demir hemen köpeğin yanına koştu. Yavru köpek biraz korkmuştu ama Demir'i görünce kuyruğunu salladı. Demir, köpeği kucaklayarak:

“Seni bir daha asla bırakmayacağım,” dedi. Eve döndüklerinde köpeği sıcak bir battaniyeye sardı ve ona mama verdi. O günden sonra yavru köpek artık kulübede değil, Demir'in evinde yaşıyordu. Demir eski heyecanına kavuşmuştu ve her sabah köpeğiyle birlikte mutlu bir şekilde uyanıyordu.

O soğuk kış sabahı, Demir için unutulmaz bir hatıraya dönüşmüştü. Sevgi ve sabrın sonunda mutlaka karşılığı oluyordu.

İLK ADIM

Kerem KAZDAL

Kerem, odasında tek başına oturuyordu. Bugün sınıfta öğretmen sunum yarışmasına katılmak isteyen var mı diye sormuştu. Kerem'nin içinde bir heyecan kıvılcımı yanmıştı. “Ben yapabilirim!” diye düşünmüştü. Ama sonra hemen başka bir düşünce gelmişti: “Ya rezil olursam? Ya kazanamazsam?”

Kerem'in kalbi hızla çarpıyordu. Bir yandan, yarışmaya katılmak ve kendini göstermek istiyordu, diğer yandan,

“Ya yanlış yaparsam?” korkusu ona engel oluyordu. Bu iki düşünce arasında gidip geliyordu.

“Ya başarabilirsem?” diye düşündü bir an ama içindeki korku hemen cevap verdi: “Başaramazsın!”

O an, Kerem derin bir nefes aldı.

“Denemeden nasıl bilebilirim?” dedi kendi kendine. Hata yapsa bile bunun dünyanın sonu olmadığını fark etti. Kendiyle yaptığı bu mücadelede ilk adımı atmaya karar verdi.

Ertesi gün öğretmenin dersinde elini kaldırdı ve yarışmaya katılmak istediğini söyledi. O an, içinde büyük bir huzur hissetti. Çünkü artık korkuları değil, cesareti egemen olmuştu.

Yarışma günü gelip çatmıştı. Kerem, sabah erkenden uyanmıştı. İçinde hafif bir heyecan vardı ama bu sefer o heyecan, korkuya dönüşmüyordu. Aynada kendine baktı ve gülümsedi:

“Bugün elimden geleni yapacağım!” diye düşündü.

Okula gittiğinde sınıfta bir hareketlilik vardı. Yarışmaya katılacak olan diğer arkadaşları da hazırlanıyordu. Kerem, kalemi sıkıca tutarak yerine oturdu. Sırası geldiğinde derin bir nefes aldı ve tahtaya doğru ilerledi.

“Başarabilecek miyim?” sorusu tekrar aklından geçti ama bu kez kendinden emin bir ses ona fısıldadı:

“Elbette yapabilirsin!”

Sunumunu tamamladığında sınıfta kısa bir sessizlik oldu. Ardından, öğretmenin gülümseyerek alkışlamasıyla tüm sınıf ona katıldı. O an Kerem’in kalbindeki mutluluk tarifsizdi. Kendi sınırlarını aşmış, korkularını yenmiş ve cesaretinin sesini dinlemişti.

Sonuçlar açıklandığında Kerem, birinci olmamıştı ama bu onu hiç üzmedi. Çünkü o gün en büyük zaferi kazanmıştı: Kendi kendine inanmayı öğrenmişti. Eve dönerken

yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Artık biliyordu:
Denemeden hiçbir şeyin sonucunu bilemezdi.

Ve her ne olursa olsun, denemekten vazgeçmemeliydi.

İLK MAÇ

Miraç TANRIVERDİ

Yunus yeni profesyonel olmuş bir oyuncuydu. İlk maçına yarın çıkacaktı. Çok heyecanlı ve tedirgindi. “Ya kötü oynarsam, ya her şeyi batırırsam, ya hoca benden ümidi keserse” diye düşünüp duruyordu. O gece neredeyse hiç uyuyamamıştı. Maç günü geldi. O gün erkenden rakip takımın stadına gittiler. Stadın çok büyüleyici bir atmosferi vardı. Stada girince tedirginliği arttı. Takımın kaptanı bunu anladı ve Yunus’u sakinleştirdi. Şu an daha iyi hissediyordu. Maça üç saat kalmıştı. Yavaş yavaş

koltuklar dolmaya başlamıştı. Artık ısınmaya başlamışlardı. 55000 kişilik stada bakınca biraz heyecanlandı. Artık maça 30 dakika vardı. İlk maçına ilk on birde başlıyordu. Maç saati gelmişti. Hocadan son taktikleri aldı ve sahaya adımını attı.

Sahaya çıktıktan 15 dakika sonra maç başlamıştı. Yunus ilk 10 dakika neredeyse hiç topa dokunamamıştı. Sonrasında top bir anda ayağına geldi. Topu sürmeye başladı. Ceza sahasına yaklaşmıştı. Kendi taraftarının “Vur!” dediğini duydu ve şansını denedi top tam kalenin köşesine doğru gidiyordu , o an adeta zaman durmuş gibi geldi Yunus’a. Top tam çizgiyi geçerken kaleci parmaklarının ucuyla dokunmuştu ve top kornere çıkmıştı. Çok üzülmüştü , takım arkadaşları onu teselli etmeye gittiler. Dakika 30 olmuştu maç hâlâ 0-0 devam ediyordu. Rakip takım önemli bir atağa çıkmıştı ve dakika 30’da golü bulmuşlardı. İlk yarı böyle bitti. Hepsi çok üzgündü kaptanları geldi ve herkesi teselli etti. Biraz dinlendikten sonra tekrar sahaya çıktılar. Yine ilk 10 dakika neredeyse hiç topa değemedi. Sonrasında kaptanlarının kazandığı topa atağa çıktılar. Yunus ceza sahasının içinde top

bekliyordu. Kaptan ona doğru güzel bir orta kesti. Yunus kafasıyla topa vurmak için zıpladı ve vurdu. Top kalenin sağ tarafına doğru gitti ve kaleye girdi. Çok sevinmişlerdi kaptanı Yunus'u kucakladı. Şimdi öne geçmek için çabalayacaklardı. Dakika 90 olmuştu maç hâlâ berabereydi. Hakem 6 dakika uzatma verdi. Rakip takım korner kullanacaktı. Kullandılar ve rakip takımdan biri kafayı vurdu. Top tam çizgide iken Yunus ayağıyla topu çıkardı. Takım arkadaşları Yunus'u büyük bir sevinçle tebrik ettiler. Artık son dakikaydı. Yunus topu almıştı ve ilerliyordu. Tam ceza sahasına girerken rakip takımın defansı Yunus'u çok sert bir müdahale ile sakatladı. Yunus hem acıdan hem de ilk maçından sakatlandığı için ağlıyordu. Yunus oyundan çıktı ve kenardan maçı takip etmeye başladı. Kaptan serbest vuruşu kullanacaktı. Kaptan topa doğru hızla geldi ve şutunu çekti top falsolu bir şekilde kaleye gitti ve tam köşeden kaleye girdi. Herkes aşırı sevinmişti. Hakem düdüğünü çaldı ve maçı bitirdi.

Herkes koşarak Yunus'un yanına gitti ve ona sarılıp tebrik ettiler. Taraftarlar hep bir ağızdan "Yunus Yunus Yunus" diye bağırıyorlardı. Yunus yine ağlıyordu fakat bu

sefer mutluluktan. İlk maçında gol atıp maçı kazandırmıştı. Yunus sekerek sahaya girdi ve taraftarına yürüdü. Taraftarıyla maçı kutladıktan sonra stadyumdan çıktılar. Artık eve gitme zamanıydı. Takım otobüsünde herkes Yunus'a bir sürpriz hazırlamışlardı. Yunus otobüse bindiğinde her taraftan konfetiler patladı ve tüm oyuncular coşkuyla galibiyeti kutladılar. Yunus evine gelmişti. Artık sıcak yatağında rahat bir uyku çekmenin zamanı gelmişti.

KIRMIZI BİNA

Miraç TANRIVERDİ

Sıcak bir yaz günü evde terleye terleye bilgisayarımın başında oturuyordum. Sonra markete gidip dondurma almaya karar verdim. Markete giderken etrafı inceleyecektim çünkü buraya yeni taşınmışım ve kaybolmak istemiyordum. Oturduğum bina kırmızıydı, bu yüzden kolayca fark edebiliyordum.

Markete gitmek için yola çıktım. Evden çıktıktan sonra hemen sola döndüm. Orada büyük bir otopark ve bir

kahvehane vardı. Dümdüz yürümeye devam ettim. İleride kırmızı ve yeşil renkte bir heykel vardı. Markete az kalmıştı. Biraz yürüdüm ve sonra sağa döndüm, hemen karşımda eski, yıkık dökük bir cami vardı. Marketi görmüştüm. Markete girdim ve dondurmamı alıp cebime attım. Eve gitmek için yola koyuldum. Camiyi görünce sola dönmem gerekiyordu fakat ben yanlışlıkla sağa döndüm. Bir süre yürüdükten sonra heykeli görememiştim. Şaşkın şaşkın etrafıma bakıyordum. Etrafım çöp içerisindeydi. Buralar çok kötü kokuyordu. Karşımda bir adam belirdi ve bana, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu. Ben de, “Eve gidiyorum,” dedim. “Burada oturduğuna emin misin?” diye sordu. Ben, “Buraya yeni taşındım ama sanırım kayboldum,” dedim. “Gel sana yardım edeyim,” dedi. Ben daha hiçbir şey diyemeden, kolumdan tutup götürdü.

“Hangi binada oturuyorsun?” diye sordu. “Kırmızı bina,” dedim. Hiçbir şey demeden, sadece sırtıttı. Adam, sırtıtarak benimle yürümeye devam etti. Sonunda, bozuk kaldırımların üzerinde yankılanan ayak seslerimiz dışında hiçbir ses yoktu. Saat 2’ye gelmek üzereydi ve sıcaklık,

beni terletmeye devam ediyordu. Bir an, bu adama güvenmemin ne kadar doğru olduğunu düşündüm ama hemen ardından zihnime başka bir düşünce daha geldi:“Ya kaybolursam?”

Adamın adımlarını izlerken, içimde bir huzursuzluk hissetmeye başladım. Ellerim istemsizce cebimdeki erimiş dondurmaya sıkıca kavradı. Erimiş dondurmanın soğukluğu bile, etrafımda dönen tuhaf havayı geçirmiyor gibiydi. Adamın sırtıttığı o anı unutamıyordum. O an, bir şeyler değişmişti. Yavaşça bakışlarımı adamdan ayırıp etrafıma göz attım. Burası, gitmem gereken yere hiç benzemiyordu. Yıkık dökük binalar, terkedilmiş arabalar... Her şey bir kabus gibi ama gerçektir.

“Çok değil, birkaç adım kaldı,” dedi adam, sesindeki titreme fark edilemeyecek kadar hafifti. Ama ben hissettim. O titreme, bir şeylerin ters gittiğini haber veriyordu. Kafamda bir soru beliriverdi: “Gerçekten kırmızı binaya mı gidiyorum?”

Yavaşça bir adım daha attım. Adam bir an durdu, dönüp bana baktı. Ne yaptığını tam anlayamadan, tekrar yürümeye başladık. Bu kez, sesini daha düşük bir tonda

devam etti: “Bazen kaybolduğunda, gitmek istediğin yeri bulamayabilirsin.”

Tüylerim diken diken oldu. Adamın söyledikleri, içimi ürpertiyordu. Sanki bir tarafım hâlâ kaçmak istiyordu ama diğer tarafım, adama güveniyordu. Kaçmak isteyen tarafım ağır bastı ve kaçmaya çalıştım. Kaçmaya çalışırken, adamın bir eli cebine gitti. Ne yapacağını bilemeden geriledim.

“Kaybolmak... bazen istenmeyen bir yolculuk olur,” dedi ve bana doğru bir adım daha attı. Yüzündeki gülümseme, bu kez öyle korkutucuydu ki içimdeki korku çok daha belirgin hale geldi...

SIRADAN BİR GÜNÜM

Mustafa Yusuf AYER

İşime gidiyordum her zamanki gibi ve her zamanki gibi sabahın yedisinde sokakta olan insanların çehrelerinden sadece bıkkınlık solgunluk ve mecburen kabullenilmiş yükümlülüklerin verdiği ağırlık ve bezginlik okunuyordu. Kimse sesini çıkartamıyordu nedenini hâlâ dahi anlayamıyorum. İnsanlar oldukça rahatsız edici olan bu köleleştirme sistemine neden sesini çıkarmıyordu toplum baskısı yüzünden mi veya özgüven problemi toplumdan

dışlanmama isteği ? Üyelerine yeterli mutluluk ve iyilik halini sağlayamıyorsa neydi o toplum sistemi ? Kendi içinde bir bütün olan toplum niye kendisini düşünmüyordu bu bir çelişki değil miydi? Neden kendini toplumdan ayıran insanların bencilliği belli ki kitleleri etkiliyordu? Bunları düşünürken metroya bindim her yerde stresli, hoşnutsuz surat ifadeleri ve kimin eli kimin cebinde belli olmayan bir metro. Nefes alacak yer dahi yok. Bir kitle kendi kendine bunu yapar mı ? Saçmalığın daniskası ! Eminim ki bu düzeni değiştirecek biri çıkar demek isterdim ama kabul edilmiş güce karşı boyun eğen bir toplumda hatta o gücü kendisi belirleyen tuhaflik içerisinde bütün bir topluma karşı bir kişi veyahut küçük bir grup nasıl direnebilir? Toplumun bütünü karşı çıkarsa n'olur diye düşünürken içimdeki ses onlar korkak diye hayıflandı. Her insan iradeli olarak doğar sonra bazıları hatta çoğu o iradeyi yükselmek bir şeyler elde etmek uğruna kullanım dışı bırakır. Başkalarının iradesi altına girmiş bu toplum çürümüştür, onaylanamaz bir sapkınlık içerisinde. Bu muhteşem fikirlerimi düşünürken geleceğim durağa vardım ve indim. Kısa süreli isyanımı

arkamda bırakıp çoğu insan gibi beni yöneten iradenin emrinde çalışmaya doğru yol aldım.

İşime vardım. Bir ses:

"Hakan Bey şu belgeleri klasörleyip mailime yollar mısınız?" dedi.

Evet bu benim patronum. Her zamanki gibi çok kibar ancak kelimelerinin derinliğine inerseniz konuşması, tehditkâr ve emredicidir. Yapmazsanız kariyerinizi bitirecek yetkiye sahiptir ve hiç çekinmeden bitirebilir. Ona bu yetkiyi veren yasalar gerçekten meşru muydu hiç düşündünüz mü? Düşünseniz dahi kelimelere dökemezsiniz. O aslında göreceli yasalar sanki görecesizmiş, nesnelmiş gibi sizin cezalandırılmanızı emreder. Bu toplumsal yasalar da olabilir yazılı yasalar da. Yasaları dahi kendilerinin çıkarlarına göre manipüle eder bu tür kodamanlar. Aslında kabadır adaletsiz ve mağrurdur benim patronum ama yetkisi gereğince şirkette sözde adaleti o sağlar. Bu bir durumdan ibaret değil bu bir kaide. Bu sadece benim patronumda olan bir durum değil güç ararken insanlara çeşitli yalakalıklarda bulunurlar. Gücü

bulunca kendinden aşağıdakileri ezerler. Çoğu da hak ederek rütbelerine ulaşmaz. Bu tipler için iş ahlakı önemli değildir önemli ve biricik olan kendileridirler ancak aslında zavallıdırlar ahlâksızdırlar yeteneksiz ve şımarıktırlar. Nereden geldiklerinin değil ne olduklarının farkındadırlar, işlerine gelen odur

Gerçi her neyse... Konuşsam ne fayda şu patrona mail atmadan önce Yasemin Hanım'a göstereyim, düzenlesin. Gittim gösterdim. Bu arada Yasemin Hanım kıymetli patronumuzun asistanıdır. Tabi ki o da çeşitli gayrimeşru eylemlerle mevkisine geldi. Her neyse oldukça resmi bir şekilde tavsiyeler verdi bana. Şunu şöyle yapın vesaire... Doğal olarak o emredici değil çünkü öyle bir gücü yok ama karşı gelerseniz patronun koruma alanında olduğundan başınıza dertler açabilir. Dediği düzenlemeleri yaptım gönderdim. Tabi ben ne yaparsam yapayım efendim memnun olmayacak ama yapmasam daha fazla memnun olmayacağı için yapmak zorundayım. Şirkette bazı söz hakkı sahibi olan çalışanlar vardır. Bunlar patron tarafından onaylanmıştır tabi ki gayriahlaki yöntemler kullanarak

İşlerim bittikten sonra evime gittim, yattım. Rüyamda bir canavar gördüm. Tam bir kâbustu. Yüzü fare yüzüydü ama takım elbise giyyordu. Onu tavan arasında buldum. Orada sakladığım bazı yiyecekler canını çekmiş yiyeceklere saldırmıştı ama tavan arasında sadece yiyecekler yoktu paralarım ve tüm hayatım boyunca biriktirdiğim sertifikalarımın, karnelerimin, ve diplomalarımın olduğu bir kutu da vardı. Yiyecekleri yerken yanılmış olmalı ki paralarımı da kemirmişti anlamsız bir şekilde. Ruhu fare olmasına rağmen akıllı başka yerdeydi herhalde. Çok komik ama bu fare insan gibiydi ayakları ve elleri var ama ruhu ve yüzü fare ama insan bedeni içinde hani büyümüş de küçülmüş derler ya bu da insanlaşmıştı. Diplomalarımı bile hiç etmişti. Onları da kemirmiş akıllı. Bana da az bir para ve artık bir değeri olmayan diplomalarım kalmıştı. Tabi hemen fareyi evden kovdum. Artık başkasının evine gidip onun eşyalarını kemiriyordur herhalde. Giderken benle de az mücadele etmedi değil. Uyandığımda çok korkmuştum. Farenin tipi ve hareketleri çok rahatsız ediciydi

Rüyamdan korku içinde uyandım işime gidecektim. Oldukça trafik vardı ve 10 dakika geç kaldım. Hemen patronum geldi tabi. Kartımı makineye geç geçirdim ve onun ekranına düşmüştü. Bizi denetleyen bir makine var evet. Oraya şirkete girdiğimizde kartımızı okuturuz .Her neyse, geldi yanıma neden geç kaldığımı sordu. Elbette yargılayıcıydı konuştuğumuz ve kendimi anlatmaya çalıştığım sırada rüyamı anımsadım.

DURAKTAKİ KOMŞU

Narin Yağmur İMİR

Durakta otobüs beklerken yerde oturup dilenen, kucağında çocuk olan ve ağlayan bir kadın çarptı gözüme. Yan tarafımda durak koltuğunda oturan ve benim gibi otobüs bekleyen adam da o kadına bakıyordu. Fakat benim gibi sakin ve üzgün bakmıyordu, içindekindeki nefret ve acımasızlık adeta gözlerinden okunabiliyordu. İçimden bir ses onu uyardı ve kadının üzülebileceğini dile

getirmemi söylüyordu fakat beynim oradaki herhangi biri ile muhattap olup olay çıkartmak istemiyordu. Zaten adamın yüzündeki kırışıklıklardan yaş almış biri olduğu anlaşılıyordu ve tabi bana ve kadına olan bakışları ona bir şey söylediğimde nasıl bir geri dönüş alacağımı da gayet iyi ortaya koyuyordu. Kendimle çeliştığım bir anda adamın konuştuğunu duydum, o an ne dediğine veya kime dediğine odaklanmamıştım fakat sonradan koluma dokunan bir el fark ettim.

“Hanımefendi şuradaki adam sanırım size bir şeyler söylüyor.”

Yüzüne baktığımda bunun orta boylu genç bir kadın olduğunu gördüm, ona teşekkür ederek adama döndüm ve konuştum:

“Buyur amca? Bir isteğin mi var?”

“Ben bir şey istemiyorum fakat sen canımı istiyormuş gibi bakıyorsun.”

Bunları söylerken ellerini sıkça kullanmaktan çekinmiyordu.

“Yok amca, yanlış anladın sen. Neden öyle bir şey isteyeyim?”

“ Ben nereden bileyim? Bir garip bakıyorsun. Haydi git yoluna!”

Daha fazla onunla uğraşmak istemediğimden dolayı önüne döndüm, bineceğim otobüs geldi. Otobüse binerek bu tatsız konuşmadan uzaklaşmak istedim fakat benim bu şansıyla tabi mümkün değildi. O adam da benimle aynı otobüse binmişti ve tam da karşıma oturmuştu. Daha fazla konuşmak istemedim fakat adam hâlâ yüzüme bakıyordu, telefonumu çıkardım ve ilgilenmeye başladım. Yolculuk boyunca da yüzüne dahi bakmadan evime vardım. Adam benimle aynı durakta inmiş ve aynı tarafa doğru yürüyordu. Yaşadığım binaya doğru ilerlerken arkamı döndüm ve bağırdım:

“Siz beni mi takip ediyorsunuz?!”

“ Ne münasebet canım? Evime geldim işte.”

Sonradan öğrendim ki bu adam benim boş olan üst katıma taşınmıştı ve aramızdaki anlaşmazlıklar ben üniversitem bitince oradan taşınıp gidene kadar devam etmişti.

KAYIP VE SESSİZLİK

Narin Yağmur İMİR

Bugün 26 Eylül 2024. Evet onun gidişinin üçüncü yıl dönümü, yani en yakın arkadaşımın ortadan kayboluşunun.

Üç yıl önce 26 Eylül'de kafede buluşmak üzere sözleştiğimiz arkadaşımı evimde beklerken kapı çaldı, kapıda annesi vardı. Oysaki ben annesini değil arkadaşımı bekliyordum. Annesi birden göz yaşları içinde konuştu:

“Gökçeni bulamıyoruz, buraya geleceğini söylemişti ama kapıda ayakkabıları olmadığına göre burada da yok. Nerede bu kız!”

Şok içinde Aysel Teyze’ye bakarken o hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Ona bakarak Gökçen’i bugün hiç görmediğimi ama bildiğim şeyleri ona anlatacağımı söyledim. O sırada telefonuma gelen bildirim titreşimiyle birlikte ekrana baktım, mesaj Gökçen’in erkek arkadaşından gelmişti. Mesajı açıp okuduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı:

“Sakin polise gitme, kimseyle konuşma. Bir saat içerisinde seninle konuşmaya geleceğim.”

Ne olduğunu anlamamıştım ama titreyen ellerimden korktuğum anlaşılabilirdi. Kafamı geri kaldırdığımda Aysel Teyze’nin olmadığını gördüm. Gökçen’in babası Mustafa Amca’nın arabası kapıda, araba çalıştı. Muhtemelen Aysel Teyze’yi alıp arabaya götürmüştü ve şimdi de karakola gidiyorlardı. O an aklıma Emir’in gönderdiği mesaj geldi fakat onları durduramayacaktım. Arkadaşımın bulunmasını istiyordum, cesedi bile olsa...

Saat gece on iki olmuştu ve Emir hâlâ gelmemişti. Ne diyeceğini merak ediyordum birden telefonum çaldı, 112 arıyordu. Gökçen için aradıklarını düşünüp bir gelişme için telefonu açtım fakat Emir'in ölüm haberini duydum. Detayları öğrendikten sonra telefonu kapatıp kendimi koltuğa bıraktım. Deli olacak gibi hissediyordum. Herkes teker teker ölüyordu. Aslında Gökçen'i Emir'in öldürüp sonra intihar etmiş olabileceğini düşündü herkes. Fakat durum böyle değildi. Gökçen'i tehdit eden bir adam vardı, aynı kişi Emir'i de tehdit etmiş sonra da polise gitmemesini söylemişti. Emir evden çıkıp arabaya bindiği anda adam onu görmüş ve öldürmüştü fakat nasıl öldürdüğü bilinmiyordu. Hiçbir kan lekesi yoktu, otopside zehir benzeri şeyler de bulunamamıştı. Emir'in nasıl öldüğü belirlenmiyordu. Tek bildiğimiz şey kim tarafından ve nerede öldürüldüğüydü. Gökçen saat üç sularında o adam tarafından kaçırılarak bir ormana götürülmüştü. Orada saatlerce darp edilip sonra kafasına ve kalbine ikişer el ateş edilerek öldürülmüştü. Adam bunları yaptıktan sonra Emir'i arayarak polise gidilmemesini aksi takdirde gidenleri ve yakınlarını da öldüreceğini belirtmişti. Haliyle arabada görünce de polise

gittiğini sanarak öldürmüştü. İki ölü iki aile ve sevenler kalmıştı geriye. Polisler bir yandan bizi aramaya ve gelişmeleri anlatmaya devam ediyordu. Gökçen'in öldürüldüğü orman ve Emir'in evinin önü bantlarla çevrilmiş, girişi yasaklanmıştı. Olay yeri inceleme yapılırken bantların dışından izliyorduk. Artık en yakın arkadaşım yoktu...

RİVAYET

Ömer KANTAR

Küçük bir köy, dağların eteğinde sessizce uyurken geceyi bir fırtına böldü. Gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor; rüzgâr, ağaçların dallarını hiddetle sallıyordu. Köylüler endişeyle pencerelerinden dışarı bakıyor, neyin geleceğini bilmeden dua ediyorlardı.

Fırtınanın ortasında, genç bir çoban Ali, koyunlarını aramak için dağ yoluna çıkmıştı. Her adımında yağmur

tenine çarparken, derin bir uğultu duymaya başladı. Ses, onu eski bir mağaraya yönlendirdi. İçeri girdiğinde, mağaranın duvarlarında parlayan mavi ışıkları fark etti.

Bir taşın üzerinde antik bir yazı duruyordu:

“Doğa, sırlarını açar; yeter ki onun dilini anlayasın.”

Ali, taşı eline aldığı anda birden bire fırtına durdu. Gökyüzü açıldı, köyün üzerine sakinlik çöktü.

Ali, taşın yalnızca doğayı anlamak ve korumak isteyenlerin eline geçmesi gerektiğini anladı. O günden sonra köye fırtına hiç zarar vermedi. Ali'nin sırrı, doğanın dilini öğrenmek isteyenlere bir efsane olarak anlatılmaya devam etti.

RUH

Öykü DEMİR

Bir gün uyandığında hayatımın bu kadar değişeceğini düşünmemiştim. Merhaba, ben Serra. Bir tane kedim var. Adı Odin. Lise son sınıfa gidiyorum. O gün her zamanki gibi saat 7’de kalkıp servise binecektim. Fakat o gün saat gece 3’te bodrum katından gelen seslerle uyanmışım. Tekrar uyumaya çalıştım fakat bodrumdan gelen sesler azalacağına giderek artmaya başladı. Ben de bodruma inip seslere bakmaya gittim. İlk başta Odin olduğunu

düşünsem de bodrumdan gelen konuşma seslerini duyunca aşığında biri olduğunu anladım. Fakat sesi anneme veya babama benzemiyordu. Hatta insana bile benzemiyordu. Sanki konuşmuyor tam tersine bilmediğim bir dilde fisildiyordu. Bodrumun kapısını açarken içimden bir ses buna daha sonra pişman olacağımı söylüyordu. İçimdeki sesi susturdum ve içeri girdim. Ben içeri girer girmez fisiltı kesildi. Etrafta kimseler gözüküyordu. Olanlara bir anlam veremeyip tekrar uyumaya gittim. O sabah kalktığımda annemde bir farklılık sezdim. Normalde sürekli neşeli ve enerjik olan annem o sabah aşırı huysuzdu. Başta buna anlam veremesem de sonradan aklıma dün gece yaşananlar gelince acaba arasında bir bağ var mı diye düşünmeye başladım. Önce kardeşim Yasmin ile konuşmaya karar verdim. Onda bir farklılık olup olmadığına bakacaktım. Yasmin'in odasına gittiğimde hâlâ uyuyordu. Ben de onu uyandırmadan sessizce çıktım odadan. Babam da uyuduğu için o sabah kimse ile konuşmadım. Eve döndüğümde evde kimse yoktu. Fakat ev boş da değildi. İçimde garip bir his vardı. Evde tek başıma daha fazla kalamayacağıma karar verip kendimi dışarıya attım. Parkta en yakın arkadaşım Ayça ile buluşup

ona olanları anlattım. Artık benden başka birisi daha biliyordu ve bu beni rahatlatıyordu. Akşam eve gittiğimde Yasmin’de veya babamda hiçbir farklılık olmadığını gördüm. Annem hâlâ düzelmemişti. Ertesi sabah her şeyin eski haline döndüğünü umarak uyandım. Fakat düzeleceğine daha da sarpa sarmıştı. Babam salonda oturmuş tek bir noktaya bakıyordu. Sanki ölü gibiydi. Tek farkı yaşıyor olmasıydı. Yasmin ağlayarak yanıma geldi ve korktuğunu söyledi. Ona korkmamasını ve elimden geleni yapacağımı söyledim. Okula giderken serviste kuzenimi aradım ve bir süre onlarda kalıp kalamayacağımızı sordum. Kabul etti. Ben de okul çıkışı önce gidip Yasmin’i aldım, sonra da çantamızı toplamaya eve gittik. Fakat eve girdiğimizde şok olduk. Her yer darmadağınktı. Sanki savaş çıkmış gibiydi. Bir an önce evden çıktık ve kuzenime gittik. Ona olanları anlatınca çok şaşırdı ve de korktu. Akşam olmuştu. Anneme ve babama haber vermemiş olmamıza rağmen bizi aramamışlardı. Kuzenim bunları teyzeme anlatınca teyzem bizim eve gitmeyi ve annemle konuşmayı teklif etti. Her ne kadar yapmamasını söylesek de bizi dinlemedi ve gitti. Biz de yemeğimizi yiyip uyuduk. Akşam geç saatlerde kapının sesine

uyandık. Sanki birisi kapıyı yumrukluyordu. Kuzenim koşup kapıya baktı ve gelenin teyzem olduğunu söyledi. Onu içeri aldık ve bize gördüklerini anlattı. Annem teyzemi bodruma indirmiş. İşin kötü yanı da babam da oradaymış. Bu defa ölü gibi değil, gerçekten ölüymüş. Her yer kan içindeymiş. Teyzem oradan zor kaçtığını, annemin kendisine de zarar vermeye çalıştığını söyledi. Hemen polisi aradık. Polis başta onları işlettığımızı düşünse de sonradan adresimizi alıp eve gitmeyi kabul etti. Polis eve gittiğinde annem evde yokmuş ama babamın cesedini görmüşler ve eve giriş çıkışı yasaklamışlar. Fakat bizim evden eşyalarımızı almamız gerektiği için eve geri dönmemiz gerekiyordu. Bunu polise söyleyince girmemize izin verdi. Teyzem ve kuzenim de bize eşlik etti. Eve döndük, eşyalarımızı topladık. Sonradan annemin odasındaki paralar aklımıza geldi ve onları almak için üst kata çıktık. Kapıyı açtığımızda karşımda teyzemin ölü bedenini gördük. Aynı zamanda teyzem yanımda duruyordu. Korkudan hareket edemiyorduk. Sonra teyzem sanki kendisine ait değilmiş gibi çıkan kalın bir sesle konuşmaya başladı. Bizi tehdit ediyordu. Evden çıkmak için üç dakikamız olduğunu yoksa bizi de babamın ve

teyzemin yanına göndereceğini söyledi. Dehşete düşmüştük. Hemen paraları alıp kaçtık. Önce kuzenime gittik. Çok kötü durumdaydık. Ne yapacağımızı, ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk. Bir şeyler yemeye çalıştık, fakat boğazımızdan tek bir lokma bile geçmiyordu. En sonunda bu evden hatta bu şehirden uzaklaşmaya karar verdik. Kuzenim eşyalarını topladı. Bulabildiği bütün parayı yanına aldı. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Tek istediğimiz o lanetli evden olabildiğince uzaklaşmaktı. Taksi ile otogara gittik, orada da gördüğümüz ilk otobüse bindik. Nereye gittiği umrumuzda değildi. Sadece gidiyorduk. Hiçbirimizin sesi çıkmıyor, hiçbirimiz konuşmuyordu. Az sonra Yasmin'in ağladığını fark ettim. Ona sarıldım, beraber ağlamaya başladık. Sadece üç gün içerisinde işler nasıl buraya gelmişti. Üç gün önce anne ile mutlu şekilde otururken şuanda bilinmezliğe gidiyorduk. Sahiden anneme ne olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu. İndiğimizde bir taksiye binip bizi en yakın otele götürmesini istedik. Bir süre otelde kalacaktık. Yanımızda yeterli para vardı. O gece hiç uyuyamadım. Annemin bir anda kaybolması hala aklımı kurcalıyordu. Nerde olabilirdi. Her şeye rağmen acaba iyi miydi. Tüm bu

soruların cevabını yakında öğrenecektik. Sabah kalktığımızda hiçbirimiz uyumamıştık. Halimizden belli oluyordu. Hiçbirimiz sonraki hamlemizin ne olacağını bilmiyorduk. O gün kendimi tamamen boşlukta hissettim. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. O gece artık yorgunluğa dayanamayıp uyumuşum. Sabah bir ses ile uyandım. Yasmin beni uyandırmaya çalışıyordu. Sabah odaya bir adamın geldiğini ve kendisine annesinin resmini gösterip, tanıyıp tanımadığımızı sormuş. Yasmin de tanıyoruz deyince adam bizimle konuşmak istemiş. Öğlen yemek salonuna indiğimizde adamın bizi orda beklemekte olduğunu gördük. Yanına gidince adam konuya girdi. Meğerse annem gece oteli basıp, üç kızını aradığını söylemiş. Fakat adamlar bu konuyla ilgili bilgi veremeyeceklerini söyleyince değişik bir dilde bir şeyler bağırıp gitmiş. Çok korkmuştuk. Bizi nasıl bulmuştu? Tehlikede miydik? Hiçbirimiz bilmiyorduk.

BAŞLANGIÇ

Sümeyye ÜZER

Her insanın giyinmeye ihtiyacı vardır elbet. Kendi mahremlerini başkalarından sakınmak gelir ilk akla giyinmek denilince. Daha sonrasında soğuktan veya sıcaktan korunmak ve modayı takip etmekle devam eder giyinme amaçlarımızı. Peki ya büründüğümüz beden? Hiç de basit olmayan bu koskoca ruhu bu benliği kaplayan basit bir et parçası. Nihayetinde ruhun özgür olması

gerekmez mi? İsteddiği yere süzülmesi istediği yerde bulunması gerekmez mi?

Pekala da öylelerdi. Yaratılışın ilk zamanlarında ruhlar özgürdü, istedikleri yere süzülebiliyor istedikleri yerde bulunabiliyorlardı. Elbette ki birkaç zaman sonra sapmalar boy göstermişti. Bazı sapkın ruhlar toplulukları rahatsız ediyor onların kaybolmasına neden oluyordu. Buna yetileri yoktu tabi ama bunu yapacak güçleri vardı. Öyleyse neden kullanmasınlar ki? İnsan iradeli bir canlı olarak yaratılmıştı. Haliyle iyi kötü ayırt etmeksizin canı ne isterse onu yapıyordu. Yaratılışın ilk dönemlerinde de değişen bir şey yoktu demek ki. Küçük topluluklar halinde yaşamını sürdüren bu ruhlar yavaş yavaş yok olmaya her biri ayrı kenarlara savrulmaya başlamışlardı. Nihayetinde duruma el atıldı. Konsey toplandı ve daha önce hiç başvurulmamış bir yöntemi ele aldılar. Sapkın ruhları hapsetme fikrini kararlaştırdılar ama nasıl? Sonuçta zincirlere vurulamaz dört duvara kapatılamazdı bu üstün mahlukatlar. Bu sefer konseyinde kafası karışmıştı. Hiç kimse bilmiyordu ne yapacaklarını. Bir bilgin bir anda sözlerini kesti. “Ben biliyorum” diyerek daldı konuşmaya tüm bildiklerini anlattı. Daha öncesinde düşünülmüş böyle

bir yöntem ama ne yaparlarsa yapsınlar olduramamışlardı. Bilgin yapmaktan zarar gelmeyeceğini açıkladı ve sapkınlardan birinin kandırılarak buraya getirilmesi halinde bu yöntemi deneyebileceğini söyledi. Bu merhamet duygusundan aciz ruh orda durmuş pişkin pişkin bakıyordu bilgin'in suratına. Birden ayın başladı kilolarca toprak ve su karışımı bulamaç yere serildi. Pişkin bakışlar bir anda endişeye dönüştü, ilk defa acıyı hissediyordu bu ruh. Bulamaç birden kaplamaya başladı vücudunu ve kısa bir süre sonra sertleşti. Artık bir vücudu vardı bu özgür ruhun yerine sabitlenmişçesine hareket edemedi. Yürümeyi bile bilmiyordu haliyle yere serilmiş doğrulamıyordu bile. Birkaç dakika sonra ruh olup biteni anlamış ve şoku atlatmıştı. Ruhunu özgür bırakmak için dış tarafındaki bu yumuşak ama sert yapıyı parçalamaya çalıştı. Ama hareket ettiremedi kendini, kalkamadı ayağa. Kendini yerden yere vurmaya başladı fakat hissettiği feci bir acı hariç hiçbir şey değişmedi. Doğrulamaya çalıştı ve birden yere çakıldı. Hareketsiz bir şekilde yerde uzanır vaziyette duruyordu. Seslendiler hareket etmedi göz ucuyla bile bakmadı. Gözleri açıktı fakat görmüyordu sanki. Birden beyin ruhtan ayrıldı. Başarısız olduklarını

düşündüler. Fakat ruh gökyüzüne doğru yükselerek yok oldu. Bu durum karşısında herkesin dili tutulmuştu. Nihayetinde fısıltılar başladı. Korkmuşlardı. Konsey bu ruhun kaybolmasını -yani yok olmasını- önemsiz bulacak ki bu yöntemi süreklileştirme kararı aldı. Sapkın ruhların bundan haberleri yoktu tabi. Kısa bir sürede her ruhu farkı biçimlere -ki bu farklı suretlerin nedeni ayin sırasındaki kişisel farklılıklar- farklı bedenlere soktular. Böylelikle diğer ruhlara karşı bir bozgunluk yapamıyorlardı artık. Gel zaman git zaman artık bu bedenler içerisinde yaşamayı öğrenen ruhlar birden fazla farklı topluluk kurdular ve artık kendi ihtiyaçlarını gidermek üzere çalışmaya başladılar. O ilk günkü yaşananlardan hâlâ korkuyorlar ve canlarını her şeyden çok korumaya çalışıyorlar, zor işler altına girmiyorlardı.

Bir gün kimsenin adını koyamadıkları bir olay gerçekleşti. Anlam veremiyorlar, anlatmaya çalışsalar konuşamıyorlardı. Ama bu büyük felaketin sonucunda özgür ve “iyi huylu” tüm ruhlar dört bir yana savrulmuş ve kaybolmuşlardı. Sadece tutsak ruhlar bedenleri sayesinde bu büyük felaketten kurtulabilmişti. Bu seferde bedene

sahip ruhlardan bazıları diğer insanları rahatsız etmeye başlamışlardı. İnsanın bu akıllanmayışı iradesini sürekli kötüye kullanması yaratılışın ilk zamanlarından beri devam ediyor.

BAŞLIKSIZ

Sümeyye ÜZER

Gözlerimizi kapattığımızda gördüğümüz renk siyahtır değil mi? Hayır. Bu renk siyahtan çok farklı, hiçlik gibi. Hiçbir şey göremiyorsak siyahı da göremeyiz haliyle. Gözümüzü kapattıktan sonra bir renk görmekten ziyade düşünce ve duygular duyar insan. Geçmişte işittiklerini tekrar işitir, geçmişte şahit oldukları olayları defalarca kez tekrar görür. Sadece geçmişte olanları da görmez aslında.

Bunun yanında Őu anki duygu ve dűŐüncelerine dile gelir insanın. KonuŐur kendisiyle, bazen rahatlatır, bazen őrer bazen hızlandırır. Sahiden ne dűŐüneceđimize veya nasıl hissedeceđimiz bizim elimizde midir? Nihayetinde bizi kıran, őrzen veya sevindiren olaylara biz karar verebilir miyiz ki? Yoksa beyin kűűk oyunlar mı oynar? Sadece beyin deđil kalp de katılır elbet. Kalp kırılır, beyin oynar...

Tam tersi zamanlar da olur, kalp kazanır beyin ise kűle. Sahi hep karŐı mıdır yoksa beraber hareket ettikleri de olur mu kalp ve beynin? Duygu ve dűŐüncelerin? Oysa hep yan yana kullanmaz mıyız ikilemvari? Hem çok yakınlar dađın őrstűndeki çiçekler gibi hem de çok uzaklar iki farklı dađın tepesindeymiŐesine...

Sıcak ve sođuk, tutsak ve őrzgűr, mutlak ve deđiŐim, yaŐam ve őrlűm. Ne kadar zıt gibi gűrűnseler de çok deđiller midir? Sıcak bir içecek kısa bir zaman sonra sođur, tutsak bir ruh nihayetinde o dűrt gűzle beklediđi őrzgűrlűđűne, mutlak sűrecek denilen varsayımlar bir bakmıŐız tam tersine dűnműŐ, bir bakmıŐız karŐımızdaki gűlű beden karıŐımıŐ kara toprađa...

KAYGILAR VE YARGILAR

Tuana Su Güngör

Hayatı ne kadar ciddiye alıyoruz? Düşündüğümüz kadar ciddiye almalı mıyız hayatı? Ya da “hayatı ciddiye almak” derken neyi kastediyoruz? Bu sorular hep aklımda olup genellikle kaygılı olduğm zamanlarda bir anda çıkıveriyor fakat bu

“Aman boş ver ölüp gideceğz ne de olsa” şeklinde bir boş vermişlik değl. Sadece kaygılar, yargılar ve itibar bu

kadar da önemli mi diye düşünüyorum sanırım. Hayatı ciddi yapan şeyler de tam olarak bunlar benim için. Kaygılandığımız, yargılarımızın olduğu veya yargılandığımız olaylar sandığımız kadar önemli mi? Toplumda bulunduğumuz konum, insanların bizi nasıl gördükleri bizi gerçekten biz mi yapıyor? Aslında bu sorular için elbette kendimce cevaplarım var. Ama bu cevaplar bana yeterli gelmiyor. Bu nedenle başka hayat hikayeleri görmeli, farklı fikirleri bilmeliymişim gibi hissediyorum. Bunun için de insanın daha sosyal, daha duyarlı olması gerektiğini düşünüyorum. Bana göre insan kendisini tanımadan önce dünyayı ve bulunduğu ortamı tanımalıdır. Peki insan dünyayı ve kendisini tanıdıktan sonra o kaygılarından ve yargılarından kurtulabilir mi?

Hayatı ciddiye alıyoruz çünkü kaygılarımız ve yargılarımız var, başka bir deyişle itibarımızı önemsiyoruz. Hayatı daha iyi bir insan olmak için ciddiye almalıyız fakat bunu abartmamalı ve gerektiği zamanlarda yapmalıyız. Hayatı ciddiye almak derken çoğunlukla kaygılarımız ve yargılarımızı önemsemekten bahsediyoruz. Bunları düşünülüyor çünkü kaygılarımız ve yargılarımız var. Bunların bazen önemli olmadığını iddia

ediyoruz ama içten içe bizi öldüren bir hastalığa dönüşüyor, yaşarken ölüyoruz. Bu amaç arayışı insanı amaçsızlığa sürüklüyor. Toplumda olmamız gereken kişiyi oynuyoruz, yalnızlıkta benliğimizi sorguluyoruz. Ama hâlâ cevabını bilmediğimiz bir soru var: İnsan kaygılarından ve yargılarından kurtulabilir mi?

HÜZÜNLE HAYAT BULAN DUYGULAR

Tuana Su GÜNGÖR

“Yine bir sonbahar akşamı; her zamanki yaptığım aktiviteleri yaptığım, hayatımda değişen takvim yapraklarının dışında hiçbir şeyin değişmediği bir günün son saatleri. Bu sıradan hayat ne zaman son bulur bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var: Geçmişini değiştiremem. Geleceğim için de bir planım yok gerçi. Verdiğim bir söz, hayalini kurduğum, çabaladığım hiçbir

şey yok. Aslında var sayılır belki de ama ben buna eskisi kadar değer vermiyorum sanırım. Böyle değildim hayalleri olan bir çocuktum ben. Gündüzleri arkadaşlarımla oyun oynar, akşamları da hayallerim için çabalardım-o zamanlar doktor olmak istiyordum- çünkü durum ne olursa olsun pes etmemeyi babamdan öğrenmiştim. Orta okulun sonuna kadar günlerim böyle geçerdi. Mutluydum kesinlikle, beni sevdiğini hissettiğim sıcak insanlar vardı etrafımda.”

O bu satırları yazarken kapı zili çaldı. Ev sahibi Bay Henry olmalıydı bu. Her zaman bu saatlerde bir şeye ihtiyacı olup olmadığını ve nasıl olduğunu sorardı. Ortaokulda başarısından dolayı kendisine burs vermeye başlayan bu adam, ailesini kaybettikten sonra da onu evlat edinmişti. Eski ve bilinen bir cerrahı bu adam. Üniversiteye geçene kadar Bay Henry ve kızıyla yaşamıştı. Üniversiteye geçince de yine beraber yaşadıkları apartmanından bir dairesini ona vermişti. Bir baba figürü olarak gördüğü bu yaşlı adam ve kız kardeşi olarak gördüğü kızı onun bu hayatta sahip olduğu tek kişilerdi.

Kapıyı açmak için yerinden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında karşılaştığı kişi Bay Henry değil kızı Bayan Evelyn'di. Onu görünce her ne kadar sevinse de şaşırmişti. Günün bu saatlerinde genellikle çalışıyor olurdu. Oldukça telaşlı bir şekilde Bay Henry'nin ev telefonunu aradığında ona ulaşamadığını ve kapısını çaldığında da açan olmadığını söyledi. Her halinden belliydi, aşırı korkmuş görünüyordu. Bayan Evelyn bunları söylerken o son zamanlarda Bay Henry'i ihmal ettiğini fark etti. Eskiden Bay Henry ile daha fazla ilgilenirdi. Bay Henry onun için hâlâ çok önemliydi fakat o gerçekten artık neyin önemli olup olmadığını umursuyor muydu? Eskiden iyi bir doktor olup mutlu etmek istediği adamı unutmuştu.

Bayan Evelyn ile beraber eve gitmeye karar verdiler. Bay Henry ona her zaman evin anahtarını verirdi bu nedenle eve girmelerini zorlaştıracak bir şey olmadı. Sakin adımlarla eve girdiler fakat karşılaşacakları durumu bilmemeleri onları daha çok ürkütüyordu. Bu saatlerde dışarı çıkmıyorsa çalışma odasında olmalıdır diye düşündüler. Yavaşça çalışma odasının kapısına doğru

yürüdükleri anda yatak odasından bir ses duyuldu. Hızlı bir kapı veya pencere çarpması gibiydi bu ses. Hemen büyük bir telaşla oraya doğru yöneldiler. Bayan Evelyn'in tüm vücudu sarsılıyordu. Sanki duyacağı herhangi bir haber onu gözyaşlarına boğacaktı. O ise ne düşündüğünü bilmiyordu. Son zamanlarda geriye kalan birkaç duygusu da bir çuvala atılıp uzaklara doğru fırlatılmış gibiydi.

Yatak odasına girdiklerinde sadece açık bir pencere vardı. Sesini duydukları şey bu pencerenin çarpıp tekrar açılması olmalıydı. Bunun üzerine tekrar çalışma odasına gittiler. Çalışma odasına giderken ev artık daha soğuk, daha karanlık, daha ürkütücüydü. Kapıyı açtıklarında ise bunun sebebini artık anlamışlardı. Bayan Evelyn titreyen ellerini üzerinden yaşlar süzülen yüzüne doğru götürdü ve ağlamaya başladı. O ise ne tepki vereceğini bilmiyor gibiydi ya da tepki veremiyordu. Hayatında onun için çok önemli olan, ona babalık yapan ve ona her şeyini veren bir adamın cansız bedeni karşısında duruyordu şimdi. Ama bir tepki veremiyordu buna. Bayan Evelyn ağlayarak cesedin yanına yaklaşmış ve ona sarılmıştı. O ise hâlâ kapıda duruyordu. Şoktan mıydı yoksa artık gerçekten tüm

duygularını yitirdiğinin acı bir göstergesi miydi bu? Cesede doğru ilerlemeye başladı. Cesede yaklaştığında cesedin altında üzerlerinde “Kızım Evelyn’e” ve “Kızım Junia’ya” yazılı iki mektup gördü. Cesede son kez bakıp titreyen ellerle ve ağlayan gözlerle mektupları aldı. Aylar sonra ilk defa gözlerinden yaşlar akmıştı. Yitirdiğini sandığı tüm duygular kendini göstermeye başlamıştı. Yere doğru eğilip şimdi sahip olduğu tek yakını olan biricik kız kardeşine sarıldı. Uzun bir süre öylece sarılarak ağladılar.

...

Bay Henry’nin ölümünün ardından aylar geçti. Acısı dinmemişti -dinmezdi belki de- ama eskisi gibi değildi artık. Her şey değişmişti o günden sonra. Aylar sonra devam etti o başladığı yazıya. Bu sefer çok daha farklıydı her şey. Mevsim ilkbahardı, günleri ilk yazısındaki gibi de değildi. Duyguları bir kavanoza sıkıştırılmış, durgun ve donuk bir yaşam sürdüren kızdan eser kalmamıştı. Bu değişim onu mutlu ediyordu fakat hâlâ küçük bir çocuk gibi korkuları ve endişeleri vardı. Bu korkuları ve endişeleri bir gün değişecekti elbette. Ama korkuların ve endişelerin her zaman yaşamının bir parçası olacağını öğrenmişti. O yüzden bunlara takılmamalı ve hedeflerine

odaklanmalıydı şimdi. Çünkü yaşadığı o acı kayıp onun için hayatın son bulmasına neden olmamıştı. İyi bir doktor olmak ve başladığı bu yazısını tamamlayıp yayınlamak öncelikli hedefleriydi. Çabalıyor ve şimdi çok uzaklarda olan manevî babasının onun bu halini görüyor olmasını diliyordu.

GÖLGE

Yıldıray EMİR KAPLAN

“Gölge,” her şeyin ardında sessizce yürüyen, varlığını gösterip yokluğunu saklayan bir izdi. Güneşle dost, karanlıkla sırdaş olan gölge, bazen ağaçların altında huzur arar, bazen insanın peşinde durmaksızın sürüklenirdi. Onun dili sessizlik, varlığıysa geçmişin yankısıydı. Bir anlığına uzayıp her şeye hükmeder, sonra bir köşeye çekilip gözden kaybolurdu.

ÖLÜMÜ HİSSETMEK

Yıldıray Emir KAPLAN

Sezonun üçüncü yarışına gelinmişti. Koltuğuna yeni geçtiği ve son 2 sezondur markalar klasmanında şampiyon olan Williams ile önceki iki yarışta pole pozisyonunda başlamasına rağmen yarışı kazanamamıştı. Williams mühendisleri aracı şampiyona favorisi yapmayı başarmıştı ve üç kere McLaren'de şampiyon olan Brezilyalı Ayrton Senna'yı koltuğa geçirmeyi başarmıştı.

O sezon arabalar çok tehlikeliydi geçen sezon takımların hile yapması sonucu federasyon önlemler almıştı. Fakat bu önlemler arabaları çok tehlikeli hale getirmişti. İlk iki yarışta kazalar birbirini takip ediyordu. Bazıları komaya giriyor bazılarının ise ayağı kırılıyordu.

Bu kaotik ortamda sürücüler mental olarak zorlanıyordu.

Üçüncü yarışa bir şekilde gelinmişti. San Marino'da yapılacak olan Imola Grand Prix'i güvenlik açısından eksik bir yarıştı. Tamburello gibi yüksek süratli ve tam gaz girilen virajlar vardı. Asfalt yamalıydı bu zaten tehlikeli olan pisti ölüm pazarına çeviriyordu.

Yarış Haftası cumartesi başlamıştı. Sıralama turlarında Ayrton iyi bir tur atıp pole pozisyonu için işini garantiye almıştı. Ayrton aracını soğutmak için tur atarken sarı bayraklar sonrası gelen kırmızı bayrakları görmüştü. Kırmızı bayraklar her sektörde dalgalanıyordu, bu büyük bir kaza olmalıydı. Aracını bir şekilde piste getirmeyi başardı ve kazayı gördü. Avusturyalı pilot Ratzeneberg helikopterle götürüldüğü hastane de hayatını kaybetmişti.

Senna alt üst olmuştu, yarın nasıl yarışacaktı bilmiyordu.

Gece bir şekilde geçmişti normalde griddeki en sakin pilotlardan olan Ayrton'u adeta buz kesmişti çok endişeli görünüyor mühendislerle konuşmuyor ve adeta öleceğini hissediyordu. O zamanlar yarışlarda nerdeyse önlemler alınmıyordu. Senna FIA'yı önlemleri arttırması için uyarmıştı fakat FIA bir sorun görmemişti.

Yarış başlamadan önce yanına Grid doktoru olan ve aynı zamanda Ayrton'un yakın arkadaşı Sid Watkins ile konuşurken Sid ona "Bugün yarışma, gel beraber balık tutmaya gidelim" demişti.

Her şey üç kez dünya şampiyonuna bu yarışa çıkma diye bağıyordu. Fakat yarış başlamıştı.

Senna attığı her turu son turu gibi atan ve arabayı hep limitte süren bir pilottu ve bu yüzden birçok kez yarış dışı kalmış hatta 1989'da dünya şampiyonluğunu kaybetmişti Senna yarışı açık ara farkla birincilikle götürüyordu ve arkasında o sene ilk şampiyonluğunu alacak olan Micheal Schumacher vardı.

Senna farkı açmış olmasına rağmen aracını zorluyordu. Aynı hatayı 1988 Monako Grand Prix'sinde de yapmıştı ve ikinciye neredeyse tur bindirecekken kaza yapmıştı. Senna pistin ilk virajını “Tamburello” ya geldiğinde arabada bir şey ters gitmişti Senna saatte 300 kilometreyle bariyerlere girmişti. Kafasını çok şiddetli bir şekilde yerinden çıkan direksiyon borusuna vurmuştu.

Genelde pilotlar önce arabalarının patlamaması için arabalarını kapatıp araçlarından inerlerdi. Fakat Senna ne arabasını kapatmıştı nede arabasından inmişti. Hemen kırmızı bayraklar çıkmıştı. Doktor arabayla beraber ilk müdahaleyi yapmak için Senna'nın yanına gelmişti. Senna hareket etmiyordu fakat nabzı atmaya devam ediyordu. Helikopter ile beraber hastaneye kaldırılmıştı.

Yarış bitmişti. Yarışı Schumacher kazanmıştı. Podyumdaki kimse sevinmemişti. Senna'nın arabasından ölen pilot Ratzeneberg'i anmak için arabasına koyduğu Avusturya bayrağı çıkmıştı. Hala kimseye Senna ile alakalı haber verilmemişti. Yapılan röportajlarda Senna'nın

komaya girdiği ve hatta bir sonraki yarışa yetişebileceği bile söylenmişti.

Yarıştan iki saat sonra acı haber gelmişti Senna vefat etmişti. Hiç kimse bu haberi duymayı beklemiyordu.

Kaza ile alakalı birçok teori ortaya atıldı ve bu konu ile alakalı binlerce makale yazıldı. Ünlü mühendis ve o zamanlar Williams'ta çalışan Arian Newey Araştırmaların hala devam ettiğini söylemişti.

Senna ölümüyle beraber birçok şey değiştirdi ve motor sporlarında alınan önlemleri arttırdı ve bıraktığı miras nesillere aktarıldı ve aktarılmaya devam edecek.

GİZ

Zeynep ALİN OYLUM

Kafama aldığım darbeyle sarsılmıştım. Algılarımı açmaya çalışıyordum. Doğrudum yerden. Önümdeki cesede baktım. Sonra elimdeki silaha ...

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama kafama aldığım darbeyle de gözümü zor açık tutuyordum her an yere yığılabilirdim. Bir ormandaydık. Kimse yoktu, ıssızdı. Havanın soğukluğunu iliklerime kadar hissediyordum. Yavaşça bir iki adım ilerledim, önümdeki cesede dehşetle

bakıyordum. Koray öylece yatıyordu yerde, kalbinden vurulmuştu. Beyaz gömleği kanlar içerisindeydi. Etraf şimdiden dehşet bir şekilde ceset kokmaya başlamıştı. Korkak adımlarla yaklaştım yerde yatan Koray'a .
Ölmüştü. Nabzı durmuştu ve çok kan kaybetmişti. Bir andan soğuk içime işlerken bir andan ceset kokusu başımı döndürüyordu. Düşmemek için bir ağaca elimi koyduğumda kalp atışlarımı hızlandıran bir şey fark ettim. Uyandığımda elimde bir silah ve elimde barut izi vardı. O an düşüncesi bile beni felç eden bir gerçek takıldı aklıma. O tetiği ben mi çekmiştim?

Kendimi sorgularcasına vücudumu süzdüm. Pantolonumda yırtıklar vardı. Özellikle diz bölgesinde. Sonra tişörtüme baktım. Çamur olmuştu. Bir arbede yaşadığım kesindi. Ama beni çaresiz bırakan şey şu an olayın şokuyla ve kafamda hissettiğim acıyla hiçbir şey hatırlamıyor olmamdı. Elimini kafama götürdüm. Parmaklarımda ıslaklık hissettiğimde kanamam olduğunu anladım .

Adımlarımı bir an önce o cesetten uzaklaşmak istercesine hızla geriye doğru attım. Hatırlamaya zorladım kendimi çünkü hatırlamak zorunda olduğumu çok iyi biliyordum.

Bir avukattım ben. Avukat Alaz Karalev. 26 yaşındaydım ama bu konuda iddialı olduğumu söyleyebilirim. Şimdiye kadar birçok davada başarılı oldum. Başarısızlıklarım da olur ama nadiren.

Şimdi ben bir şeyler hatırlamazsam bu cinayet suçu üstüme kalacaktı. Aslında tam olarak bunu yapanın istediği de buydu. Parçalar yavaş yavaş birleşiyordu beynimde. Biri suçu üstüme yıkmaya çalışıyordu. Korayı ben öldürmemiştim. Koray benim düşmanım ama onu asla ben öldüremezdim. Katil zekiydi, hem kurbanını Koray seçerek daha inanılası bir durum yarattı hem de olay yerinin gerçekleştiği yer fazla manidardı. Etrafıma iyice baktığımda buraya neden geldiğimi hatırladım. Delil bulmak için. Koray bir cinayet dosyasının baş şüphelisiydi . Cinayet suçu benim müvekkilimi de kapsıyordu. Cinayet bu ormanda gerçekleşmişti. Demir Çeviker cinayeti. Tam üç gün önce bu ormanda bulunmuştu cesedi. Arkadaşı tarafından yapılan kayıp ilanıyla. Bense bu ormana bir delil bulabilmek için gelmiştim . Suç işlemiştim. Çünkü

olay yerine gelmem yasaktı. Ama ben kuralları çiğnemeyi severdim. Ama işler sarpa sarmıştı. Şimdi bu cehennemin ortasında öylece kalakalmıştım.

Katil her kimse gerçekten zekiydi.

Korayı öldürmüştü, silahı benim elimde bırakmıştı. O anları gözümde canlandırmaya çalıştım. Sonra Koray'ın cesedine yaklaştım. Kurşun tam kalbine isabet etmişti. Sirtına baktım Koray'ın ve gördüğüm manzarayla duraksadım, kurşun sırtını delip geçmişti. Ben burada Koray'la karşılaşmıştım. Onun gelme nedeniyse büyük ihtimal delil karatmaydı. Yavaşça uzaklaştım Koray'dan. İyice yoğunlaştım zihnimde. Pantolonumun dizinde yırtık vardı, tişörtümdeyse çamur. Bir koşturmaca yaşamıştık Koray'la. O zaman almıştım bu hasarları. Bizim tartışmamız sırasında katil gelmişti büyük ihtimal. O anları hatırlamak için büyük bir savaş veriyordum beynimde. N'apsam ne etsem katile dair zihnimde en ufak bir iz dahi yoktu. Zihnimde canlandırmaya devam ettim yaşananları.

Katil gelmişti. Koray'ı benim kendisine sırtım dönükken vurmuştu. Koray görmüştü kendi katilini. İyi bir

nişancıydı katil. Tam kalbinden vurmuştu korayı. Sonra ben arkamı dönmeden benim kafama bir darbe indirmişti. Beni öldürmemişti. Şimdi takıldığım yerde burasıydı. Katilin bir şekilde işine yarayacaktım ki beni öldürmedi. Ama tam tersini de yapabiliirdi. Beni öldürüp Koray'ı öldürmeyebilirdi. Oturmaya başladı kafamda bir şeyler. O katil her kimse ben onu tanıyordum. O beni sadece suç üzerine yıkmak için sağ bırakmamıştı. Tüm menfaatlerinde kullanmak için sağ bırakmıştı. Koray'ı değil beni seçmişti. Bunu bir avukat olmama bağlayabilirdim. Avukat olduğumu bilen biriymi yani . Ben bu kişiye yakın mıydım uzak mıydım bunu bilemezdim ama tek bildiğim şey bu kişi benim hayatımda bir yerdedi ve bu beni gittikçe dehşete düşürüyordu.

Benim kafama silahla vurmuştu ve beni bayıltmıştı sonra silahı elime tutuşturup bir yere ateş edip elimde barut izi oluşmasını sağlamıştı. İşte şimdi en büyük ipucunu bulmuştum. İki el silah sıkılmıştı. Kovanlardan biri Koray'ın yattığı bölgede olmalıydı çünkü kurşun bedenini delip geçmişti diğeriye her yerde olabilirdi ve asıl bulmam gereken oydu.

Etrafıma bakındım. Gözüme batan şey sadece ağaçlardı. Ayağa kalktım ve ağaçları tek tek taradım. Yaklaşık 20 dakikadır ağaçları tarıyordum ve galiba bulmuştum. Bir ağaç gövdesi üstünde bir delik gördüm. Tam olarak kovan büyüklüğündeydi. Ağaca biraz tırmanmaya çalıştım ve başarmıştım. Evet, ikinci kovan buradaydı. Kovanın geliş açısını düşünmeye başladım. Az çok nerden çıkabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Ben uyandığımda Koray bana çok yakın mesafede duruyordu. Yani biz bir koşuşturmacanın ardından karşılıklı konuşma şekline geçmiştik. Bunlar benim işime yaramazdı ama en ufak bir şeyi bile es geçmek istemiyordum. Çünkü bir cinayet suçunun üstüme kalmasını kaldıramazdım, az sonra buraya da birileri gelirdi. Olay yeri inceleme gelmeden inceleme yapmam gerekirdi.

Koray'ın etrafını aradım bir solukta. Kayda değer hiçbir şey bulamamıştım. Zaten çok bir beklentim olduğu da söylenemezdi. Tam ümidimi kesmiş bir şekilde ana yolu aramaya çalışacakken yerdeki yaprakların arasından küçük bir yansıma gördüm hemen gidip baktım .Yaprakların arasında bir bileklik bulmuştum . Fazlasıyla

iyi bir delildi bu. Bilekliği elimde inceleyince bir yerden anımsamaya başladım sanki. HATIRLIYORDUM.

Buz kesmiştim.

Bu benim mvekkilimin bilekliğiydi. Evet hem de ta kendisiydi. Derin bir nefes aldım . Tam da şu anda Koray'ı da öldüren, Demir'i de öldüren beni bayıltan kişinin savunduğum müvekkilim olabileceği sırtıma hançer gibi saplandı. Ama iki ihtimal daha vardı. Bu bileklik bir taşta iki kuş vurmak için katil tarafından bilerek bırakılmış olabilirdi. Bir diğer ihtimalse bu bileklik demirin öldürüldüğü gece düşürülmüştü. Ama içimden bir ses bana en başta düşündüğüm şeyin daha yakın ihtimal olduğunu söylüyordu. Ben Koray'ın cesedinin başında kara kara düşünürken, polis ekiplerinin geldiğini gördüm.

şimdi anlıyordum ki asıl macera şimdi başlıyordu. Avukatı olduğum bu dosyada artık bende baş şphelilerdendim. Polisler bana doğru yaklaşırken hepsi sanki emindi benim katil olduğumdan. Bu anda başımdaki kanama hl devam ediyordu. Kanlar başımdan enseme doğru süzülüyordu. Kanın vücudumdaki sızıntısı beni rktmeye yetiyordu. Zihnimde bu şekilde düşünürken bir

anda bir psikopat gibi kendi kendime gülmeye başlamıştım. Etrafımda insanlar bana yaklaşırken dehşet içinde bana bir de Koray'ın yerdeki kanlar içerisinde olan cesedine bakıyorlardı. Gülmemin sebebi içinde olduğum bu durumda beni ürkütenin başımdaki kan olması . Aslında çok açık ve net bir şekilde korkumun kasten insan öldürmeden içeri girme olduğunu biliyordum.

Ama hiç korkmuyodum sanki bundan. Kendimden emindim çünkü . Bir şeye inanırsan yapardım. Bu hep böyle olmuştu. Hayatımın her yerinde bir şeyi başarmamdaki neden ona inanmam, kendime güvenmem olmuştu.

Ben böyle psikopat bir şekilde gülerken bu hallerim sanki ben katilim diyordu. Sonra Emris komiser beni kolumdan tuttu ve çok pratik bir şekilde beni ağaca dayamıştı. Vücudumdaki yaralar ağacın tırtıklarına değdikçe kendimi bir işkencede gibi hissediyordum. Kelepçelenmişim. Yine psikopat bir şekilde gülmeye başlamıştım. Hakim olamıyordum şu an sanki kendime. Bu sefer kahkahalarım daha da yükselmişti. Doğruyu söylemek gerekirse kendimi hep böyle bir adrenalinin içinde hayal etmişim. Emris Komiser Sedat'a, Sedat Emris Komiser'e bakıyordu.

Ardından ikisi de bakışlarını bana çevirdi. Ne yaptın dercesine bakıyorlardı. Gülüşlerim onların aklında şüpheleri daha güçlendiriyordu. Ama bu kadar rahat olmamın sebebi suçsuzluğumu bilmemdi.

Evet, bu polisleri adliyeden tanıyordum. Daha önce Emris Komiser ve Sedat’la defalarca aynı dosyada buluşmuştuk. Az çektirtmemiştim ama biliyorum seviyordu onlar da beni. Ben genelde sevilen kişiydim. Renkli enerjik bir karakterim vardı .

Araca binmiştik. Adliyeye doğru ilerliyorduk.

İçimde korku değil merak vardı sadece. Hiçbir şeyden korkum yoktu şu an . Merakım da bundan sonra ne olacağıydı. He bir de müvekkilim Akkan Sarmaşık. Galiba sayın müvekkilim beni biraz uğraştıracaktı.

GEÇ

Zeynep ALİN

Bugün sabah yine ise gitmek için çıktı evinden Deniz. Aceleyle davranıyordu çünkü dün geç kaldığı gibi bugün de geç kalmıştı. Otobüs durağına yaklaştıkça kalp atışlarını daha net duymaya başlamıştı. Sakinlemek için derin bir nefes aldı ve tam o anda zihnini bir düşünce kapladı. Evden kahvaltı yapmadan üstünü başını bile hiç düzeltmeden çıkmıştı, normalde çok daha itinayla

giyinirdi. Zaten geç kalmıřtı řimdi acele etmenin ne manası var diye dūřunmeden edemiyordu. Karnının gurultusu kendini duyurmaya bařlamıřtı yavařtan. Bineceęi otobūste hāla gelmemiřti. Kararını veremiyordu bir tūrlū. Gitsem mi gitmesem mi? Daha sonra duraęın yakınındaki fırına gōzū çarptı. Fırının reyonundaki pastalar iřtah açıcı gōzūkuyordu. Fırından gelen gūzel kokular poęaçaların gūzellięini açıklamaya yetiyordu. Zaten geç kaldım, biraz daha geç kalabilirim diye dūřunerek sonunda bir řeyler yemeye karar verdi. Ama onu tereddūte dūřüren bir řey vardı ya parası yetmeseydi gittięinde. řimdi aklını yine bir soru kurcalamaya bařlamıřtı. İçindeki sıkıntıları bitmiyordu hiçbir zaman. Ne yaparsa yapsın kafasında hep bir soru iřareti vardı .Ceplerini yokladı ve sadece poęaçaya yetecek parasının olduęunu fark etti. Eęer řimdi parasını poęaçaya harcarsa ise gittięinde ve dōnūřte parası olmayacaktı. Bunu gōze alamazdı. Her ne kadar a olsa da nefsine hakim olması gerekiyordu. Daha sonra o fırına doęru yōnelen bir kadın ve kızını gōrdū. Kız cıvıl cıvıl giyinmiřti, annesi de oldukça asil gōzūkuyordu. ocuk anne bana bu pastadan al diye sevinçle nārālar atıyordu. Annesi de onun isteęini

geri çevirmemişti. Çocuk içinde büyük bir sevinçle elinde de pasta paketiyle çıktı fırından. Annesi hemen arkasından geldi. Sonra çocuğun gözüne yine fırının reyonu takıldı. Çocuk bu seferde başka bir pasta istiyordu. Annesi yine bir dediğini iki etmeden gidip aldı pastayı. Hayretle izliyordum. Bu kadar kolay mıydı? Dönüp kendi halime baktım bir an. Poğaçaya almaya bile çekiniyorum paramın yetersizliğinden. Hayat böyleydi zaten. Kimi parayı ne kadar gerekli olup olmadığını umursamadan savurarak harcar kimiye yani benim gibiler yiyeceği bir lokmanın bile ona ne kadara mal olacağını hesaplar. Derin bir iç çektim. Toplumda çok büyük bir ayrım vardı: zengin ve fakir ayrımı.

Bunun varlığı yok sayılamazdı. İzleyenler ve yasayanlar vardı bu toplumda .

Yanıma döndüğümde otobüsün yaklaştığını gördüm ve durağın önüne doğru ilerledim. Gördüğün manzara aslında beni pek de şaşırtmamıştı. O kadar kalabalıktı ki içerdeki insanların nasıl nefes alabildiğini düşünmeye başlamıştım. Otobüs içerideki isyana rağmen halen yolcu almaya devam ediyordu . Zar zor sıkıştırdım ben de kendimi bir yere. Nasıl yaptığımla alakalı bir fikrim yoktu.

Herkes o kadar dip dibeydi ki insanlar birbirinin üzerine çıkmış gibiydi. Zaman geçtikçe zorlaşıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Daha sonra bir şey fark ettim. Kadınla adam kalabalıktan dolayı çok yakın duruyorlardı, nerdeyse üst üste çıkmışlardı. Kadın elini adamın sırtına, koluna atıyordu ve kendini adamın göğsüne yaslıyordu. Adamın bundan rahatsız olduğu o kadar belliydi ki . Ama benim dışımda kimse fark etmiyordu, kim bilir belki de görmezden geliyorlardı. Daha sonra adamın kısık bir sesle kadını uyardığını anımsadım. Kadın buna istisna göstermiyordu. Rahatsız edici davranışlara devam ediyordu. Daha sonra bu sefer adamın aynı şeyi kadına yaptığını fark ettim. Adam aklınca kadına empati kurdurtmaya çalışacaktı galiba. Daha sonra bu sefer otobüsteki bütün gözlerin oraya çevrildiğini gördüm. Kadın adama n'apıyorsun diye bağırdı. Adam kendini savundu ama nafile.Topluluk adama kınayıcı ve küçümseyici gözlerle bakıyordu. Otobüsteki insanlar sapık diyerek durakta adamı otobüsten attılar .

Ne garipti her şey ...

Adam yolculuğun başında beri taciz görüyordu ve kadını sessizce uyarmıştı. Kadınsa adam yalnızca ona ders

vermeye çalıştığı sırada otobüste adamı sapık ilan etmişti. Kimse adamın taciz edildiğini fark etmemişti, görmezden gelmişti kendi algılarına yedirememişti belki de ama kadın sesini hâksiz olduğu halde çıkarınca bir anda ortalık velveleye verilmiş, adama sapık muamelesi yapılmıştı. Algıydı işte bu. Sadece kadınlara taciz olabilir diye bir algı. Böyle yazılı bir kural yok ama toplum zihninde kendini buna şartlamış. Bu algılar yönetiyor günlük yaşamı çoğunlukla acı olan tarafı da bu zaten. Kadınların bu gibi olaylara çok daha fazla maruz kaldığı aşikârdı ama bunun toplumda bir algı değil, bilinç oluşturması gerekirdi .Algı ve bilinç çok farklı şeylerdi birbirinden bu ikisi arasındaki farkı gözetemeyecek zihinler vardı bu toplumda.

DOKSAN İKİ GÜN

Zeynep BÜYÜK

Bayan C. büsbütün uzanıyordu yatağında. Gece bir gram uyku bile girmemişti gözüne. Saate baktı. Son ağlayışının üzerinden yaklaşık üç buçuk saat geçmişti hatırladığı kadarıyla. Bu bir rekor olmalıydı.

Kalkmaya hâli yoktu fakat kendini zorlayarak da olsa mutfığa yürüdü. Buzdolabını açtı, kapattı. Yiyecek hiçbir şey yoktu. Gerçi olsa bile yiyemezdi. Son doksan iki

gündür iştahı yoktu. Sevgilisinin gidişinin üzerinden tam doksan iki gün geçmişti. Oysa onsuz bir gün bile geçiremeyeceğini düşünüyordu. Takvime baktığında olana inanamıyordu. “Vay be, tam doksan iki gün.” diye geçirdi içinden.

Mutfaktan ıktı, koridorda ilerledi. Duvarında asılı olan aynaya baktı. Gözlerinin altındaki morluklar çok belirgindi. Yanaklarında gözyaşlarının bıraktığı izleri görebiliyordu. Göz kapaklarında  gün önce sürdüğü rimelin kalıntıları vardı.  gün boyunca yüzünü bile yıkayamayacak kadar tükenmiş ve bıkkın olduğunu düşünüp ne kadar acınası olduğunu hatırlattı kendine. Oysa  gün önce kendini toparlaması gerektiğini biliyordu. Makyaj yapıp kafa dağıtmak için dışarı çıkmıştı. Başarısız bir denemeydi bu. Her bir sokak ona sevgilisiyle geçirdiği günleri anımsatmıştı. Bu onu daha da beter hle sokup zlem girdabının en dibine çekmişti.

“En son oradaki bankta yan yanaydık.”

“İşte onu ilk kez gördüğüm sokak.”

“İlk kavgamızı yaptığımız kafe.”

Bir süre o günü düşündü. Sonra ilerledi. Salona geldi. Sehpanın üzerinde kurumuş papatyaları gördü. Sevgilisinin hediyesiydi. Ona papatyaları çok sevdiğini söylediğinin ertesi günü elinde beyaz papatyalarla kapısına dayanmıştı. Düşünceli davranıyordu, terk edip gitmeden önce.

Salondan çıktı. Düşünmeye devam ettikçe göğsünün ortasındaki ağrı büyüyordu. Evinin içine sığamıyordu. Camı açtı, nefes almaya çalıştı. Temiz havayı içine çekti. Biraz daha hafiflemiş hissediyordu şimdi. Fakat acısı hiç geçmiyordu.

Ondan nefret mi ediyordu, yoksa onun için canını verebilecek kadar seviyor muydu, bilmiyordu. Makyaj masasının çekmecesinden bir albüm çıkardı. Sayfalarda dolaştı. Her bir anısı tekrar canlandı. Onunla birlikte geçirdiği güzel günleri hatırladıkça hem dudaklarında bir gülümseme oluşuyor hem de midesi bulanıyordu. Bütün hisleri birbirine girmişti. Ağlamaya başladı.

Yakmaya kıyamadığı albümü sinirle odanın bir köşesine fırlattı. Dolabından kıyafetlerinin arasında sakladığı bir fotoğraf çıkardı. Bu sevgilisinin nişan fotoğrafıydı. Yanında o kadın vardı. Bayan C. uğradığı ihanetin onda bıraktığı öfke ve kırgınlıkla aklını kaçırmak üzere olduğunu hissetti. Sevgilisinin söylediği her bir yalana inanırken ne kadar da aptal gözüktüğünü, sevgilisinin uğruna öz saygısını ne kadar da yitirmiş olduğunu düşündü. Bunları hak etmediğinden emindi. İçindeki hayal kırıklığı bitmiyordu bir türlü. Elinde fotoğrafla yavaş yavaş balkona ilerledi. Balkondan içeri girdi. Sigarasını yaktı.

ACI GERÇEK

Zeynep SU AKGÜMÜŞ

Lale yirmi yaşında bir mimar öğrencisiydi seçtiği mesleğe düşkün birisiydi ve bu mesleği severek yapardı. Lale yine bir gün okul için uyandı fakat uyandığında şiddetli bir karın ağrısı vardı bu normal bir ağrı değildi. Ağrı kesicisini aldıktan sonra geçeceğini umut edip okula gitti. Gerçekten de geçmişti ama çok uzun bir süre geçmeden tekrar ağrımaya başladı. Hemen tuvalete girdi sanki başı dönüyor gibi olunca musluğu tutarak dayandı. Yüzüne biraz su çarptıktan sonra çantasını alıp okuldan çıktı otobüse bindi.

Bindiği otobüs o kadar kalabalıktı ki nefes alacak bir boşluk bile yoktu. Çok geçmeden kendini yerde buldu. Bayılmıştı. Etraftaki insanlar ona yardımcı olarak onu yerden kaldırıp oturtular adını öğrendikten sonra ona adıyla seslenip kolonyayla şakaklarını, bileklerini ovdular. Otobüs şoförü Lale’yi yakın bir hastanenin önüne bıraktı. Lale artık hastaneye gelmişti ona çeşitli testler ve sorular sorduktan sonra neyi olduğunun teşhisini koymuşlardı. Lale odada uzanıyordu. Doktor odaya gelince hemen doğruldu ve doktora

“Önemli bir şeyim var mı?” diye sordu

“Sonuçlar pek iç açıcı değil” diyerek cümleye başladı doktor.

“N’olmuş bana? Neyim var?”

“Lale sen ...”

Ertesi gün Lale taburcu edilmişti. Bu gerçeği kabullenmeyi reddediyordu. Normal hayatına devam etti okul için erkenden kalktı fakat karnı çok ağrıyordu bir ağrı kesici aldı ve evden çıktı. Karnının ağrısı geçmişti fakat bu süre uzun sürmedi. Tekrar ağrımaya başlayınca musluğu tuttu, yüzünü yıkadı ve hemen okuldan çıktı. Otobüs

bekliyordu otobüs geldi ve bindi. Otobüs çok doluydu ama hemen eve gitmesi için binmeliydi. Çok geçmeden havasızlıktan bayıldı. Yolculardan biri:

“ Dün de aynısını yaptı. Bayılma numarası yüzünden geç kaldım işe.” dedi. Herkes garip gözlerle bakmaya başladı. Otobüsten indim başım çok dönüyor. Ne yapacağımı bilemedim ve bir taksi çağırıp hastaneye gittim. Doktor beni yatırdı ve beklememi söyledi. Ardından bir kadın içeri girdi:

“Beni tanıyor musun?”

“Hayır siz kimsiniz ki?”

“Psikoloğum Lale”

“ Ne psikoloğu? Ben iyiyim. Başım dönüyor sadece” deyince

İçeri görevliler geldi ve beni ruh sağlıkları hastanesine götürdüler.

Lale yirmi yaşında bir genç kızdı annesini ve babasını bir trafik kazasında kaybedince travma geçirdi ve psikolojisi bozuldu iki senedir ruh sağlıkları hastanesinde kalıyor. En büyük hayali mimar olmak. Hastaneden kaçıp mimarlık öğrencisi olduğunu düşünüyordu. Birkaç gün sonra başı

dönmeye başlayınca hastaneye gitti onu bulunca doktor hemen polisi çağırıldı. Fakat Lale kaçmıştı ama bu gün geldiğinde polisler tarafından yakalanıp tekrar hastaneye yatırıldı.